

నామన.నామన

నామన కుటుంబం నామన పాత్ర

నామన 2017
కథలు

యాభై ఏళ్ల పల్లెనికి ప్రేమలేఖ

రాజీ! ఈ వయసులో నేను ప్రేమలేఖ రాయడం..నువ్వు అందుకుని చదవడం విచిత్రంగా ఉంది కదూ. మరేం చెస్తామోయ్, మనదేమో పెద్దలు కుదిర్చిన పెళ్లి. ఇన్నాళ్ల జీవితంలో ప్రేమలేఖ రాయాలని అనిపించినా, సిగ్గు, బిడియంతో, పని ఒత్తిళ్లతో కలం కాగితం మీద పెట్టలేకపోయాను. ఎప్పుడో ఒకసారి 'అది బావుంది, ఇది బావుంది' అని ప్రశంసించడం తప్ప..కాగితం మీద మనసును పరచలేకపోయాను.

పెళ్లిలో అప్పగింతలవంగానే, పసుపు బట్టల్లో మా ఇంటి గుమ్మం లోక్కి మమ్మల్ని నీ కలుపుగోలుతనంతో, పనితనంతో నీవాళ్లను చేసుకున్నావు. ముఖ్యంగా నన్ను. ఎంతలా అంటే, మా ఇంట్లో పుట్టాల్సిన నువ్వు పొరబాట్లు మీ ఇంట్లో పుట్టావేమో అన్నంతగా. ఆడదానికి పుట్టింటి మీద అవేక్ష ఉండడం సహజం. కాని నువ్వు లేకపోతే నేనెక్కడ ఇబ్బంది పడతానో అని పుట్టింటి ధ్యాస, ఇంటిపేరులో సహా పూర్తిగా వదిలేశావు. సుఖం సంగతిమో కాని కష్టాల్లో మాత్రం నువ్వు తోడుగా లేకపోతే నేనేమయిపోయేవాణ్ణి(తల్లుకుంటే ఇప్పటికీ గుండె జారిపోతుంది).

ఇంటికి దీపం ఇల్లాలంటారు. అది నూటికి నూరుపాళ్లు నిజం. నీ దీపకాంతిలోనే నేనూ, పిల్లలం లక్ష్మాలిని చేరుకోగలిగాం. అందరూ సంపాదనా పరుణ్ణి గెరవిస్తారు కాని నిజానికి మొదటి నమస్కారం మీకే చెందుకుతుంది. ఇల్లు గుట్టుగా, గుంభనంగా నడుస్తోందంటే ఇంటి ఇల్లాలే కారణం. తల్లవారు రూమున లేచింది మొదలు తిరగలి రాయిలా గిర గిర తిరిగి మా అవసరాలు తీర్చకపోతే నా ఉద్యోగం, పిల్లల చదువులూ సవ్యంగా సాగేవా?

ఏంటి? ప్రేమలేఖ అంటూ సంసార రామాయణం రాస్తున్నాడు అనుకుంటున్నావా? వయసు అలా రాయించింది..ఎంతైనా కుర్ర వయసు కాదుకదా, చక చక అందమైన కవితలతో ఉత్తరం అదరగొట్టేయడానికి! ఇహ లాభం లేదు మన్మథా వాహయామి... మన్మథా వాహయామి.. ఆ.. నా మనసిప్పుడు రసికత్వంలో నిండింది. ఇహ చూడు..ఏంటి బుగ్గలు ఎర్రబడుతున్నాయి..ఇంకా రాయడం మొదలెట్టండి..

మన పెళ్లయిన కొత్తలో నాకొచ్చిన మొదటి జతంలో నీకు చిలకాకుపచ్చ చీర కొనుక్కొచ్చాను గుర్తుందా? నువ్వు పదే పదే దాన్ని చుట్టుకుని, భుజంమీద జార్చుకుని ఎన్ని సార్లు అద్దంలో చూసుకున్నావో నేను దాపునుండి చూసిన విషయం నీకు ఇప్పటిదాకా తెలియదు కదూ(అలాంటివి పంచుకోవడానికే ఈ ప్రేమలేఖ) ఆరోజు నాకెంత సంతోషం కలిగిందో చెప్పలేను. ఎందుకంటే అప్పటిదాకా నేను ఆడవాళ్లకు బట్టలు కొనలేదు. బట్టల విషయంలో వాళ్ల అభిరుచులూ ఒంటికి నప్పడాలూ కూడా తెలియదు. పైగా నాకు అక్కచెల్లెల్లు లేరు. అయినా నేను తెచ్చింది నీకు నచ్చే సరికి నా మనసు హిమవత్సర్వతాన్నధిరోహించింది. తర్వాత చీర కట్టుకున్న నిన్ను చూసి ఇంద్రలోకం నుంచి జాలువారిన యక్ష కన్యవనుకున్నాను(నిజం).

నేను నగలు, చీరలు కొనిపెట్టడం తప్ప నీకుగా నువ్వేదీ అడిగిన గుర్తులేదు. భార్యలు ఇలా కూడా ఉంటారా?

నేను ఆఫీసు పనిమీద క్యాంపుకెళ్లేరోజోచ్చేదాకా బెంగ అనే పదానికి నాకు అర్థం తెలేదు. ఆరోజు నాకిప్పటికీ గుర్తే! మన పెళ్లె లోమ్మిది నెలలనుకుంటా..

నేను సాయంత్రం ఆఫీసు నుంచి ఇంటికొచ్చి మరుసటిరోజు అర్జెంట్ పనిమీద బెంగుళూరు క్యాంప్ కెళ్లాలనీ, తిరిగి రావడానికి వారం పడుతుందనీ చెప్పాను. అంతే..

ఎప్పుడూ వెలిగించిన మతాబులూ వెలుగుతూండే నీ మోము ఒక్కసారిగా ముడుచుకుపోయింది.

ఆ రాత్రంతా నేను ఎంత సముదాయిస్తున్నా నువ్వు ఏడుస్తూనే ఉన్నావు. మరుసటిరోజు బెంగుళూరు వెళ్లిపోయాను. ఇప్పుడైతే సెల్ ఫోన్లలో మాట్లాడుకోవడం మామూలైపోయింది కాని అప్పుడు మనిద్దరి మధ్యా మాటలు కరువై ఎంత బాధ పడ్డాం? వారం రోజుల తర్వాత ఇంటికొచ్చి గేటి తీసిన నన్ను, నువ్వు కన్నీళ్లతో చుట్టుకుపోయి ఎంతో వదల్లేదు. రాత్రంతా మధురానుభూతులను మనసు గంపలో పేర్చుకుంటూనే ఉన్నాను. మరుసటిరోజు నేను ఆఫీసుకు కూడా వెళ్లలేకపోయాను. అప్పుడే కాదు ఇప్పటికీ అది తడి ఆరని మధుర స్మృతి అది.

ఒకసారి ఆఫీసు నుంచి ఇంటిక్రొస్తూంటే ఎవరిదో కార్ గుడ్డేసింది. అది విన్న నీ హృదయం బద్దలైంది. పెద్ద ప్రమాదం జరగలేదు కాని హాస్పిటల్లో రెండు రోజులుండాలొచ్చింది. కంటికి రెప్పలూ చూసుకున్నావు. ఆ సమయంలో పోత్తిళ్లలో పిల్లాణ్ణి చూసుకునే

అమ్మవయ్యావురా నువ్వు!

కడుపులో ఉన్నప్పుడు కూడా తొమ్మిదో నెలదాకా పుట్టింటి వాళ్లు పురిటికి పిలుస్తున్నా కాదని నాతోటి ఉండి, వేరెవ్వరు చేసినా నాకు అన్నం సహించదని, ఇంటి పని చేసుకోలేనని.. ఓపిక లేకపోయినా నాకు చేసి పెట్టిన నీ ఔదార్యానికి అప్పుడూ ఇప్పుడూ చేతులెత్తి దణ్ణం పెట్టాల్సిందే. నీ రెండు డెలివరీలకీ నువ్వేమైపోతావోనని నేనెంత కంగారు పడ్డానో, కృంగిపోయానో. మొత్తానికి దేవుడు చల్లగా చూశాడు. పండంటి పిల్లల్ని ఇచ్చాడు. వాళ్లని నేను పని ఒత్తిడిలో పట్టించుకోపోయినా చక్కగా తీర్చి దిద్దావు. వాళ్లలో అమ్మానాన్నల పట్ల గౌరవం ఉట్టిపడేలా చేశావు. ఇప్పుడు వాళ్లు ఉద్యోగరిత్యా విదేశాల్లో ఉన్నా, మనిద్దరికోసం తల్లడిల్లిపోతుంటారు. మనకు కాస్త నలతగా ఉంటే ఇహ వాళ్ల నుంచి ఆందోళనలో ఒకటి పోన్లు, వచ్చిచూస్తామని వేడికోలు. ఎంతమందికుంటారు చెప్పు ఇలాంటి రత్నాల్లాంటి పిల్లలు? దీనికి కారణం నువ్వు కాదూ..

మనసులో ఎన్నో ఊహలు కలగాపులగంగా మెదుల్తున్నాయి. అవన్నీ ఒక్క కాగితంలో పెట్టలేను. నా మనసు అక్షరాల్లో కొంత కనిపిస్తుంది. వాక్యాల మధ్య ఉన్న ఖాళీల్లో మరెంతో అర్థమవుతుంది.

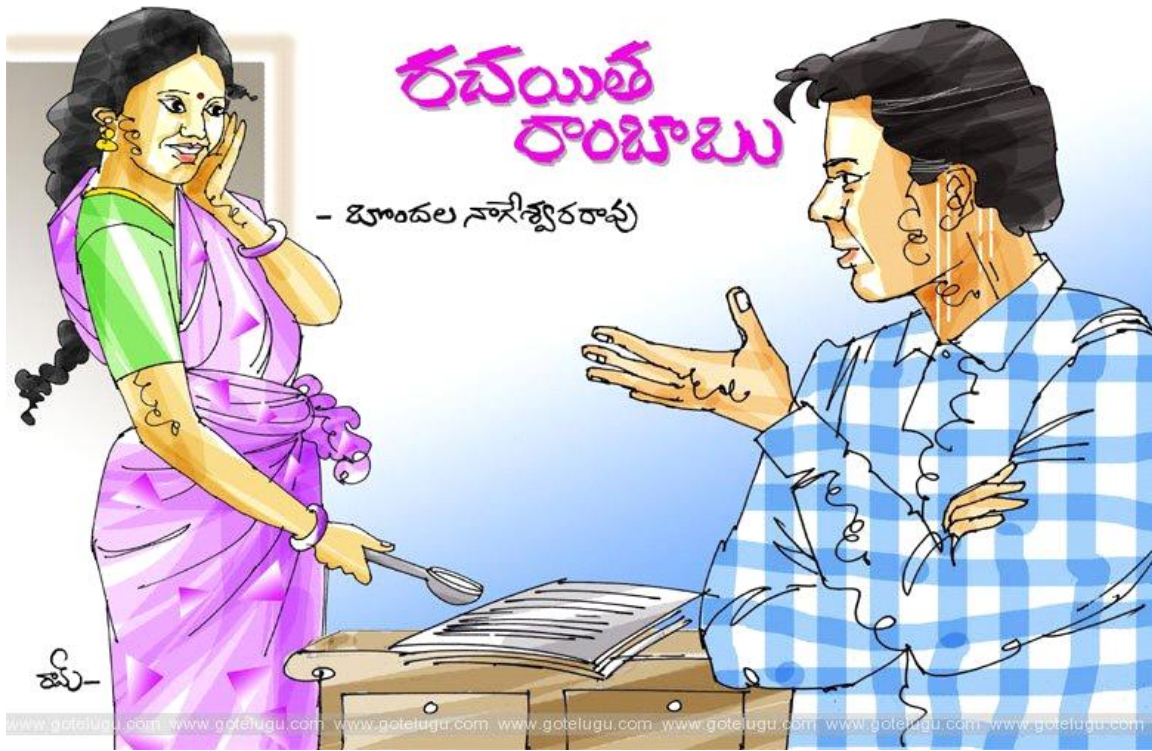
ప్రారంభించడం ప్రేమలేఖ అని ప్రారంభించినా ఇది నీపట్ల నేను వ్యక్తం చేసే కృతజ్ఞతా లేఖగానే మారిపోయింది. బాధ్యతలతో కూడిన ప్రేమ ప్రస్ఫుటమవుతోంది. నిన్ను కాలు కింద పెట్టకుండా చూసుకోలేకపోయినా, నా వల్ల నీ కంట కన్నీరు కారకుండా, మనసు గాయపడకుండా చూసుకునే ప్రయత్నం చేశాను. ఎంతవరకూ సఫలీకృతుడనయ్యానో నువ్వే చెప్పాలి. నేనెంత చేసినా నీ ఓపిక, శ్రద్ధల ముందు మాత్రం దిగదుడుపే!

అయిదవత్రనంతో భర్త చేతుల్లో పోవాలని స్త్రీలందరూ కోరుకుంటారు. దయచేసి నువ్వలా కోరుకోకు ఎందుకంటే..ఎందుకంటే..నువ్వు లేకపోతే నేను జీవచ్ఛవాణ్ణి. ఎంతమంది ఉన్నా, ఎన్ని సంపదలున్నా నేను నేనుగా ఉండను. ఉండలేను. నేను ముందెళ్లి భగవంతుణ్ణి నీకు అఖండ పుణ్యం ప్రసాదించమని వేడుకుంటాను. ఈ ఒక్క విషయంలో నాలో వ్యతిరేకించినా దయచేసి సహకరించు..

ఏంటి కళ్లు తుడుచుకుంటున్నావా? పిచ్చి..నీలాంటి భార్య దొరికిన నా జీవితం పరిపూర్ణమయింది. మీ భార్యల్లాగా వ్రతాలు చేయలేదు, నోములూ నోచలేదు. ప్రతిక్షణం నువ్వే నా భార్యవు కావాలని భగవంతుణ్ణి మౌన ప్రార్థనలు చేశాను. నాకు తెలుసు ఆయన నాకు వరమిస్తాడు. నిన్ను చల్లగా చూస్తాడు. ఉంటాను

నీ

.....

భార్య భానుమతి మీద పోటీ పడి రచయిత కావాలనుకొంటున్న రాంబాబు గత నెల్లో తన ముప్పై రెండవ కథను రాసి పత్రికాఫీసుకు పంపాడు. ఆ కథ ఎంపికైందని, ఈ మాసమే ప్రచురింపబడి పత్రికలో వస్తుందని ఆ పత్రికాఫీసులో పని చేసే కుర్రాడొకడు చెప్పగా దాని తాలూకు పత్రిక ఈ రోజే తనకు పోస్టులో వస్తుందని ఇంటి వసరాలో అటూ ఇటూ తిరుగుతూ నిముషానికోమారు పోస్టుమ్యాన్ కోసం రోడ్డు వేపు చూస్తూ వున్నాడు. అంతలో వంటింట్లోనుంచి అట్లకాడ చేతుంచుకొని అలాగే పరిగెత్తినట్టు భర్త రాంబాబు వద్దకొచ్చింది భార్య భానుమతి.

"ఏంటి....భోజనానికి రమ్మని మిమ్మల్ని ఎన్ని సార్లు పిలవాలి?" యుద్ధవీరుడిలా అట్లకాడను అటూ ఇటూ తిప్పుతూ అడిగింది భానుమతి.

"అట్లకాడ పాతదైపోతే ఇంకొకటి కొనుక్కొస్తాను లేవే! అంత మాత్రానికే యుద్ధానికి దిగాలా? లోనికెళ్ళు. అసలే నేను టెన్షనుగా వున్నా." అన్నాడు రాంబాబు.

భానుమతి అటు తిరిగి తనలో తానే 'అయ్యోరామ సరైన చెవిటి మేళం మొగుడ్డా బాబోయ్ అనుకొని "ఇదిగో! నేను మిమ్మల్ని

పిలుస్తోంది భోజనానికి రమ్మని.అవతల నాకు సగానికి రాసుంచిన కథను పూర్తి చేసి పత్రిక్కు పంపాల్సిన అవసరముంది.రండి"

.

"ఏమిటీ...నేను రానంటే భోజనం మొత్తం నువ్వే మెక్కిస్తావా!? ఏమైనా చేసుకో...వెళ్ళు! పోస్టుమ్యాన్ను చూసే వరకు నేను లోనికి రాను "

'అయ్యోరామ!ఎంతగా అరిచినా వినిపించి చావదు ఈ మనిషికి.ఏమండీ!జేబులో వున్న ఆ చెవిటి మిషన్ను చెవికి పెట్టుకొండి. హు... ఆ పని నేనే చేసి పెట్టాలిగా.ఇదిగో! నిద్ర పోయేటప్పుడు తప్ప తతిమ్మా వేళల్లో మీ చెవికి దాన్ని తగిలించుకునే వుండాలి "అంటూ జేబులో వున్న చెవిటి మిషన్ను తనే తీసి చెవికి తగిలించి" రండి భోజనానికి"చెయ్యి పట్టుకు లాగింది.

"అది కుదరదమ్మాయ్ !ఈ రోజు పోస్టుమ్యాన్ నాకు సంతోషకరమైన సందేశాన్ని పోస్టులో మోసుకొస్తున్నాడు.అది తీసుకొని కాని లోనికి రాను..నువ్వెళ్ళు" అన్నాడు చెయ్యి విడిపించుకొని.

"అమ్మా!అంటే కొంపతీసి తమరూ రచయిత్రి పోవాలని రాసిన మీ ముప్పై రెండవ కథను వాళ్ళ పత్రికలో వేసుకున్నారా ఏంటి"పుసుక్కున నవ్వింది భానుమతి.

"నవ్వుతావేంటి!నవరసాల కలగలుపులో ఉత్కంఠభరితంగా సాగిన ఆ నా కథ అందులో వస్తుందమ్మా!ఇదిగో... కాస్త క్లోజగా ఇటురా...మొన్నే పత్రికాఫీసులోని పనబ్బాయిని చూసి ఓ వంద కొట్టా!వాడే విషయాన్ని మొత్తం చెప్పాడు.నువ్వే కాదమ్మా రచయిత్రివి.మేమూ

రచయితలమే.ఉత్తరాల శిర్షికకు మేము రాసిన వుత్తరాలు పత్రికల్లో ఎన్నో వచ్చాయి .కాకపోతే నువ్వు పుల్ టైం రచనలు చేస్తున్నావు. అవీసు పని ఒత్తిడివల్ల మావల్ల కావట్లేదు.అంతే తేడా"అంటూ అటు రోడ్డు వేపు చూస్తుండగా పోస్టు మ్యాను సైకిల్లో వచ్చి దిగి పెద్ద కవరోకటి చేతికిచ్చి కాగితంలో సంతకం పెట్టించుకొని వెళ్ళి పోయాడు.

"అబ్బా నిజంగా మీ ఆనందానికి ,తపనకు అవధుల్లేవండి,రండి...లోనికొచ్చి కవర్ను విప్పి చూడండి బాబూ...! అది పత్రికో లేక తిరిగొచ్చిన మీ కథే తెలిసి పోతుంది".

"అది కుదర్తు.ఇక్కడే చూసుకుంటా... నీకేమైనా అభ్యంతరమా?"అని సినీ నటుడు బ్రహ్మానందం స్టయిల్లో కవరును పరాపరా పీకీ అటు పారేసి చూశాడు రాంబాబు. ఇంకేముంది.వచ్చింది కథను అచ్చు వేసిన పత్రిక కాదు.ప్రచురణకు నోచుకోని తన కథే!రాంబాబు ముఖం క్షణాల మీద రంగులు మారి తాటి ముట్టలా అయ్యింది.అంతలో కథలో పాటు కవరులో వున్న సంపాదకుని వుత్తరాన్ని చేతికి తీసుకుంది భానుమతి.

"నన్నీ వుత్తరాన్ని చదవమంటారా లేక మీరే చదువుకుంటారా"అడిగింది అట్లకాడను ప్రక్కన పెడుతూ.

"పర్వాలేదులే...చదువు! పెళ్ళానివేగా !నేనేమీ ఫీల్ కానులే" దీనంగా వచ్చాయా మాటలు.

"ఓకే! రాంబాబుగారికి!పట్టు విడువని బట్టి విక్రమార్కుడిలా ,పద్దెనిమిది సార్లు మన దేశం పైకి దండెత్తిన గజినీ మొహమ్మదులా ఇప్పటికీ ఇరవై కథలకు పైగా మా పత్రిక్కు పంపారు.మేమూ ఓపిగ్గా చదివి అన్నిటిని త్రిప్పి పంపాము మీ ఓపికను హర్షిస్తూ. ఏదేమైనా మీరు రాసిన మొదటి కథను ఇప్పుడు రాసిన ఈ కథలో పోల్చుకుంటే బోలెడు ఇంప్రూవ్ మెంటు వుంది. పట్టు విడువకుండా ప్రయత్నించండి. బెస్ట్ ఫ్ లక్ అని వుందండి."కాస్త బాధగానే చదివి ముగించింది భానుమతి.

" పట్టు విడువక ప్రయత్నించండి అని రాశారుగా!ఇప్పుడేం చేయాలి భాను"ప్రశ్నించాడు.

"చేసేదేముంది.ప్రయత్నించాలంతే!అవునండీ...బలమైన కథా వస్తువు ఎన్నుకోవాలి.చక్కటి శైలితో అందరికీ అర్థమైయ్యే భాషతో చిన్న చిన్న పదాలతో కథను ఆసక్తి కరంగా నడపాలి.ముఖ్యంగా కథా వస్తువు కొత్తగా వుండాలి. మీకు ఆది,శనివారాలు లివులేగా! ఆ సమయాల్లో నేను కథను రాసే పద్ధతిని నేర్చుతాను. నేర్చుకోండి. ఇప్పుడు బోంచేద్దురుగాని పదండి"అంటూ లోనికి నడిచింది భానుమతి.

"ఓకే! బోంచేసిన తరువాత నేనేంచేయాలమ్మా"గోముగా అన్నాడు భానుమతి చేయి పట్టుకోని రాంబాబు.

ఆగి అలా భర్త ముఖంలోకి చూస్తూ"ఏంచేస్తారూ!నేను రఫే గా రాసి వుంచిన ఆ కథను ఫైర్ చెయ్యండి చాలు." అంది భానుమతి పెదాలపైకి నవ్వు తెచ్చుకొని.

©©©©©©

©©©©©©

©©©©©©

నెల తరువాత---

"ఇక లాభం లేదండి.మీకు కథలు రాయడం రాదు. కనుక ఆ పనిని అటకెక్కించేసి హాయిగా ఆఫీసు పనులకు పరిమితమైపోండి. నాలో సరదాగా వున్నాండి చాలు"అంది భానుమతి ఇంటి ముందు మల్లె తీగకున్న మల్లె మొగ్గలను కోస్తూ 'పనికిరాని మొగుడా! ఏదో చదివి ఏడ్చావని పన్నెత్తే వచ్చింది కాని రచనలు చేయడం నీ వల్లకాదు. మానుకో'అని ముఖం మ్మీదే అనలేక.

"అంతేనంటావా!రచనలు చేయటానికి నేను పనికిరానంటావా?విను భానూ!నేను బాగా ఫామ్ లో వున్న ఓ రచయిత్రి మొగుణ్ణి.త్వరలో మంచి కథావస్తువును ఎన్నుకొని చక్కటి కథను రాసి దాన్ని పత్రికలో వచ్చేటట్లు చూస్తాను.ఇది నా శపథం"అంటూ ఉక్రోశంగా భానుమతి దగ్గరకు నడిచాడు.

విరగబడి నవ్వింది భానుమతి.అయినా భర్తకు భరోసాగా"అలా జరిగితే నేనే మీకు మొదటి పాఠకురాలినై సంతోషిస్తానండి" .

"చూస్తావుగా!నా శపథం నెగ్గి తీరుతుంది...ఆ"

"మంచిదండి.అయినా ఒక్కమాట చెప్పాలని వుంది."

"ఏమిటది?"

"అందరూ అన్నీ చేయలేరు.కొందరికే అవి పరిమిత మన్నట్టు మన సింధులా నేను వరల్డు టెన్నిస్ ప్లేయర్ కాలేను. ఆమె నాలా కథలూ రాయలేదు.ఇంతెందుకూ ఆఫీసు వర్కులో మీరు యమా ఘటికులని విన్నాను.మీలా నేను కాగలనా!?" అని అంటుండగా పోస్టుమ్యాన్ చొచ్చాడు. భానుమతి పేరా వచ్చిన ఓ కవరిచ్చి వెళ్ళి పోయాడు.

భానుమతి కవర్ను ఓపెన్ చేస్తుండగా"ఏం కవరది భానూ?"మెల్లగా అడిగాడు రాంబాబు.

అప్పటికే కవరు ఓపెన్ చేసి చూస్తూ "ఇదా ... నేను దీపావళి కథల పోటీకి పంపిన కథకు మొదటి బహుమతి వచ్చినట్లు తెలుపుతూ వచ్చిన వుత్తరంలో"అంది భానుమతి

"అలాగా!నాకెంత సంతోషమో!"అన్నాడు రాంబాబు తనలోని ఈర్ష్యను బయట పెట్టుకుండా.

"పోనిండి.కథలు నేను రాస్తున్నానుగా .మీరు ఆ ప్రయత్నం మానుకొని తలమా ఇంటి విషయాల మీద దృష్టి సారించండి చాలు"అంటూ నాట్యం చేస్తున్నట్లు లోనికి నడుస్తుంటే.....

"నో అలా కుదరదు భానూ ఎలాగైగా సరే కథ రాస్తాను,పత్రికకు పంపుతాను అది అచ్చయిన తరువాత నీకు చూపుతాను.ఓ కే!" ఓ రకమైన ఉత్తేజంలో ఆమె వెంట నడిచాడు రాంబాబు.

మరో నెల గడిచింది....

"సార్ పోస్ట్ !"అంటూ కవరోకటి వరాండాలో విసిరేసి వెళ్ళి పోయాడు పోస్టుమ్యాన్ .

ఆ మాటల్ను విన్న రాంబాబు వరాండాలోకి వచ్చి కవరును చేతికందుకొని చూశాడు.అది పత్రికాఫీసునుంచి తన పేరా వచ్చిందే!తనకు అశ్చర్యం. ఈసారి కథ తిరిగి రాలేదు.

"ఏంటిండి!కవరు నాకొచ్చిందేనా?" వంట గదిలోనుంచి అడిగింది భానుమతి.

"కాదు...నాకొచ్చింది"అంటూ ఓపెన్ చేశాడు.చదివాడు.ముఖం వెయ్యి కాంతులలో వెలిగి పోయింది.పాత నటుడు రంగారావులా

నవ్వాడు.నవ్వుతోటి ఆనందంలో మునిగి తేలుతూ "చూశావా!నన్ను పత్రికాఫీసుకు రమ్మని కబురొచ్చింది" పత్రికలో కథ పడ్డంతగా సంబరపడి పోతూ అన్నాడు.

"అబ్బో సంబడం.వుత్తరం వస్తే కథ ఎన్నికైనట్టు కాదండి.అందులో ఏదేని మెలిక వుంటుంది.అక్కడికి వెళితే కాని తెలిదు మీకు!"అంటూ దగ్గరకొచ్చింది భానుమతి.

"అయితే ఏదో లిటిగేషన్ వుందంటావా"భయంతో వచ్చాయా మాటలు.

"అక్కడికి వెళితే కదా తెలిసేది"

"అయితే రేపే వెళతాను.వాళ్ళాడిగే మెలిక ప్రశ్నలకు సమాధానాలు చెప్పి పత్రికలో కథను వేసేలా చేసుకొంటాను" అంటూ ఇంట్లోకి నడిచాడు .ఈ సారి ఎలాంటి కామెంటు చేయకుండా జాలితో భర్తను చూసింది భానుమతి.

మరుసటి రోజు ఆఫీసుకు ఫోన్లోనే నెలవు చెప్పాడు.పదిగంటలకల్లా స్నానమదీ చేసి టిఫిన్ ముగించుకొని చక్కగా ఓ పేరున్న రచయిత స్టయిల్లో భుజానికి పొడవాటి జోలె సంచిని తగిలించుకొని బైకులో పత్రికాఫీసుకు బయలు దేరాడు. బైకును పార్కు చేసి పత్రికా సంపాదకుడి గదికి నడిచాడు రాంబాబు.

"ఎక్స్ క్యూజ్ మీ సార్ ! ఐయోమ్ రాంబాబు.కథల రచయతను.మీరు వుత్తరం వేస్తే వచ్చాను"

"ఓ...మీరా!ఫ్లీజ్ కూర్చోండి,"అని షేకండ్ యిచ్చాడు సంపాదకుడు..రాంబాబు కూర్చొన్నాక "ఏం తీసుకుంటారు?కాఫీ,టీ" అని అడిగాడు.

"పర్వాలేదు సార్ !విషయాన్ని చెప్పండి." గతంలో నాలుగైదు పత్రికాఫీసుల చుట్టు తిరిగిన అనుభవంతో పత్రిక సంపాదకులు కనిసం రెండు మాటలు కూడా మాట్లాడని సందర్భాలను ఎదుర్కొన్న తనకు సాదర ఆహ్వానానికి ఆనందించాడు. వుత్తరం సంపాదకుడి చేతికిచ్చాడు.

వుత్తరాన్ని ప్రక్కన పెట్టి "కంగ్రాట్సుండి.మీ కథను తీసుకున్నాం.కాకపోతే కొన్ని సందేహాలున్నాయి,వాటిని నివృత్తి చేసుకునే నిమిత్తం మిమ్మల్ని పిలిపించాము"

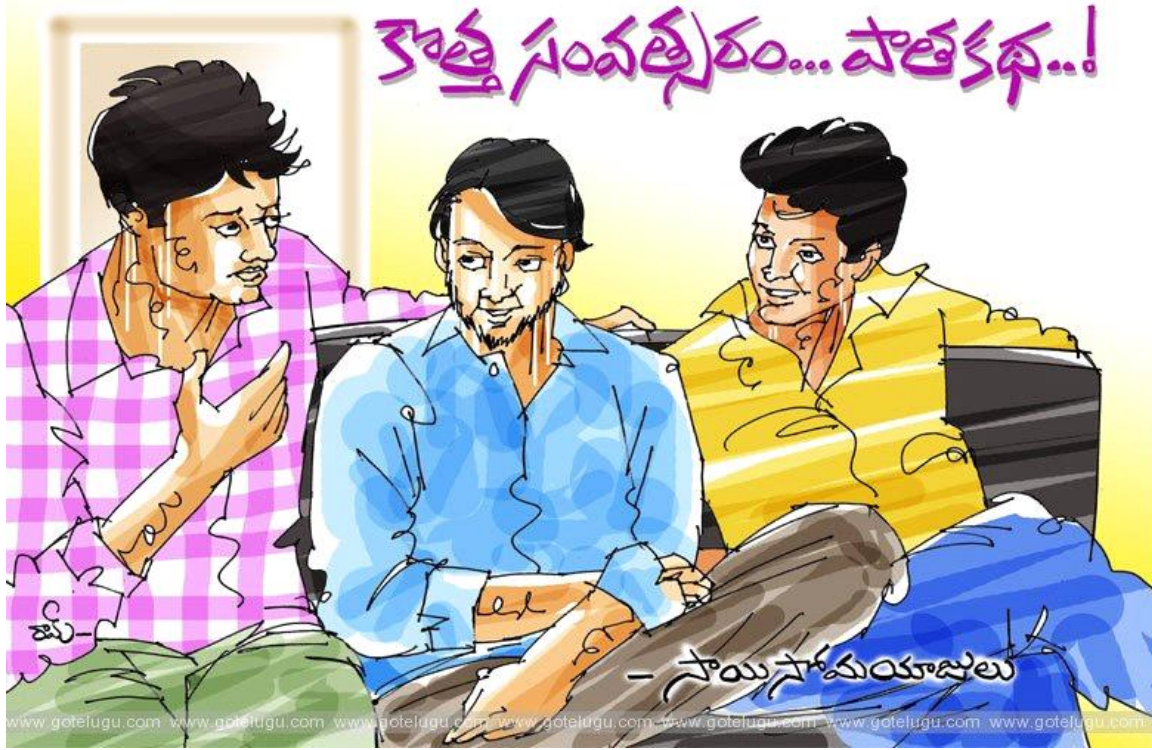
కథను తీసుకున్నామని చెప్పిన సంపాదకుడి మాటను అండర్ లైను చేసుకున్నాడు రాంబాబు. సంతోషంతో వుబ్బిపోతూ"అడగండి సార్ !మీసందేహాలేమిటో"అని అటుండగా కథను బయటికి తీశాడు సంపాదకుడు.

"ఇందులో కథా వస్తువు చాలా బలమైంది.కథను నడిపిన తీరు చాలా బాగుంది.శైలి గొప్ప రచయితలను తలపిస్తుంది.మొత్తంలో కథ సూపర్బ్ . కాని ఈ కథను నేను ఎక్కడో,ఎప్పుడో చూసి చదివినట్టు ఫీలింగ్ ! ఈ కథ మీదేనా!?పైగా కథ చివరిలో మీ హామీ పత్రం లేదండి.ఈ చివరి పేజీలో మీ దస్తూరిలో హామీపత్రం రాయండి"అని పెన్ను,కథను తన ముందుంచాడు సంపాదకుడు.

ఫాక్ తిన్నాడు రాంబాబు. ముఖకవలికలు మారిపోయాయి.నోట మాటరాలేదు.పెన్ను పట్టుకున్నచేయి వణకనారంభించింది. సంపాదకుడు 'కథను ఎక్కడో,ఎప్పుడో చదివిన ఫీలింగ్' అన్న మాట మళ్ళీ మళ్ళీ మనసులో మెదులు తుండగా మౌనంగా సంపాదకుడి ముఖంలోకి చూశాడు రాంబాబు.

"కానీండి రాంబాబు గారూ! హామీ పత్రం రాసి సంతకం చేశారంటే వెంటనే బొమ్మ గీయించి ప్రింటింగుకు పంపుతాను"అన్నాడు సంపాదకుడు.

రాంబాబు అదోలా అయిపోయాడు.పెన్ను సంపాదకుడి చేతికిచ్చాడు.మౌనం విడి "సారీ సార్ !ఈ కథ నేను రాసింది కాదు.నా శ్రీమతి భానుమతి రాసింది. ఆరేళ్ళ క్రితం మీ పత్రికలోనే వచ్చింది.ఈ కథ మీకు గుర్తుండదన్న వుద్దేశ్యంతో ,నేనూ రచయితనై పోవాలన్న ఆశతో మా ఆవిడకు తెలియకుండా ఆమె కథను కాపీ చేసి నా పేరుతో పంపాను.ఇది తప్పు మాత్రమే కాదు... కథను తీసికొనడమే అవుతుంది..నన్ను క్షమించండి సార్ ! వస్తాను"అంటూ కథను సంచిలో పెట్టుకొని బైకు వద్దకు నడిచాడు రాంబాబు.చూస్తూ వుండి పోయాడు సంపాదకుడు.

23 డిసెంబర్ 2017.

అర్జున్ అప్పుడే వాళ్ళ ఫ్లాట్ కి వచ్చాడు.

‘ఒరేయ్ అలీ.. మనోడు ఎక్కడ?’ అడిగాడు.

వీడియో గేమ్స్ లో లీనమయి ఉన్న అలీ అది వినిపించుకోక పోయేసరికి అర్జున్ కి చిర్రెత్తుకోచింది.

‘అడిగేది నిన్నే రా... డేవిడ్ ఎక్కడ?’ అని అర్జున్ కోపంగా అడగడంతో ‘ఎవడికి తెలుసు...లోపల చూస్కో’ అంటూ అలీ గేమ్ నుంచి కళ్ళు కొంచెం కూడా తిప్పకుండా విసుగ్గా చెప్పాడు.

అర్జున్ బెడ్రూమ్ లోకి వెళ్ళి చూసేసరికి డేవిడ్ మంచం మీద గురక పెట్టి నిద్రపోతూ కనపడ్డాడు. అర్జున్ డేవిడ్ ని ఒకే ఒక్క తన్ను తన్ని లేపి హాల్ లోకి తీసుకెళ్లాడు.

అర్జున్ వెళ్ళి అలీ ఆడుతున్న వీడియో గేమ్ ని ఒక్కసారిగా కట్టేసాడు. అలీ కోపంగా ‘ఎందుకలా చేసావని?’ కసురుకునే సరికి అర్జున్ గట్టిగా ఇలా చెప్పసాగాడు...

‘అసలు ఏం చేస్తున్నారా ఇద్దరూ? ఒకడేమో ఇంకో నెలలో పరిక్షలు పెట్టుకుని చిన్నపిల్లాడిలా వీడియో గేమ్స్ ఆడుతున్నాడు. ఇంకోకడేమో రూంలో చెయ్యాలిన్న పనులు వంద ఉన్నా పందిలా పొద్దున్నా, సాయంత్రం తేడా లేకుండా పడుకునే ఉంటాడు. సంవత్సరాలకి సంవత్సరాలు మారుతూన్నా మీరు మాత్రం కొంచెం కూడా మారట్లేదు...’

‘మీరు ఏంటి? మనం అను. అలా రూంలోకి వచ్చావో లేదో రూమంతా సిగరెట్ కంపు చ...’ అని ఆవలిస్తూ అన్నాడు డేవిడ్.

‘అవును. మనందరం ఇకనైనా... కనీసం మన కోసమైనా మారాలి. అందుకే... నేనొక నిర్ణయానికి వచ్చాను. ఇంకొక వారంలో కొత్త సంవత్సరం రాబోతోంది. మనకిది ఓ కొత్త ఆరంభం అవ్వాలి. ఈ కొత్త సంవత్సరం నుంచి నేను మారడానికి సిద్ధం... మరి మీరు?’ అని అడుగాడు అర్జున్.

‘అవును.....నువ్వు చెప్పేది నిజమే. ఈ మధ్యన నేను మరి మొద్దులా తయారవుతున్నా. అసలు మోడల్ అవడానికి కావల్సిన అందం.. శరీరం నాకు అస్సలు లేదు. పొట్ట బాగా పెరిగిపోయింది. ఈ సంవత్సరం నుంచి నేను రోజూ పొద్దున్నే లేచి జిమ్కి వెళ్లి కష్టపడతా. వచ్చే సంవత్సరం అయినా ఓ హేండ్ సమ్ మోడల్ అయి అందరికీ నేనేంటో చూపిస్తా..ఆ’ అని అన్నాడు ఉత్సాహంగా డేవిడ్.

వెంటనే అలి ‘ఇంఫా అల్లా... నేను కూడా ఒకటవ తారీకు నుండి శ్రద్ధగా చదువుకుని టాప్ కొడతా....’ అని అనడంతో ముగ్గురూ ఒకరి భుజం మరొకరు తట్టుకున్నారు.

2017 నుంచి 2018కి మారడానికి ఇంకో ఐదు నిమిషాలు ఉంది.

డేవిడ్ అప్పుడే ఫోన్ పెట్టి అలి దెగ్గరికి వచ్చాడు.

‘ఎవడిలోరా ఇంతసేపు?’ అని అలి అడగడంతో, ‘రాయల్ జిమ్ రా... మెంబర్షిప్ కోసమని అడిగా. రేపటి నుంచి ఫీజ్ ఓ పది శాతం పెంచుతారంటు. అదేంటని అడిగితే ‘ఈ కొత్త సంవత్సరం మాకు కూడా మరింత ఆదాయం రావాలి కదా’ అని వెటకారంగా జవాబు ఇచ్చాడు రా!’ చెప్పాడు డేవిడ్.

‘ఇవాళ నాన్నని అకౌంట్ లో ఓ మూడు వేలు వేయమంటే, ‘ఎందుకని’ అడిగారు. ‘చదవుకోవడానికి కొన్ని పుస్తకాలు కొనుక్కోవాలి’ అంటు ‘ఏ నవల?’ అని అడిగారు. ‘నవల కాదు నాన్నా, కాలేజ్ పుస్తకాలు’ అని అంటే వెంటనే ఫోన్ పెట్టేశారు. అదేమిటని తిరిగి కాలే చేస్తే, నేను అలి కాదేమోనన్నట్టుగా వెటకారంగా మాట్లాడారు. ఒక గంట తర్వాత బ్యాంక్ ఎకౌంట్లో పది వేలు వేశారు.’ అంటూ నవ్వుతూ చెప్పాడు అలి.

కాసేపు ఇద్దరూ నవ్వుకున్నాక, ‘మరి ఇంతకీ జం కు వెళ్తున్నట్టేనా?’ అని అడిగాడు అలి.

‘తప్పకుండా!’ అని జవాబిచ్చాడు డేవిడ్.

‘మంచిది రా... ఇంకొక ఐదు నిమిషాలలో మన జీవితాలు మారిపోతున్నాయంటే చాలా కొత్తగా అనిపిస్తోంది. వచ్చే కొత్త సంవత్సరంలో మనమేంటో అందరికీ చూపించాలి.’ అన్నాడు అలి.

‘అవును రా. ఇంతకీ అర్జున్ ఏడి? న్యూ ఇయర్ కి ఇంకా రెండు నిమిషాలే ఉన్నాయి..’ అన్నాడు డేవిడ్.

‘పన్నెండు తర్వాత సిగరెట్ ముట్టుకోకూడదు కాబట్టి, ‘పన్నెండు లోపల ఆఖరి సిగరెట్ కాల్చి వస్తా’ అని వెళ్లాడు...’ అని చెబుతుండగానే అర్జున్ రూం లోకి వచ్చేశాడు.

ముగ్గురూ కలిసి ఇక కౌంటడౌన్ స్టార్ట్ చేసారు.

`5..4...3....2.....1.....హ్యాపీ న్యూ ఇయర్!!!'

15 జనవరి 2018

'అర్జున్.... ఇవాళ సిగరెట్ కాలాపావు కదా?' అనుమానంగా అడిగాడు అలీ.

'లేదే....ఏ?' అని అడిగాడు అర్జున్.

'ఇలా రూంకి వచ్చావో లేదో... మొత్తం సిగరెట్ కంపు... నిజం చెప్పు...' అంటూ ముక్కుకి కర్ఫీప్ అడ్డం పెట్టుకున్నాడు అలీ.

'అవును రా...కాలాపాను.' అన్నాడు అర్జున్.

'ఇది చాలా తప్పు రా... మా అందరికీ నీతి చెప్పిన నువ్వే దానిని సవ్యంగా పాటించకపోవడం చాలా తప్పు.' అని కసురుకున్నాడు అలీ.

'సిగరెట్ అలావాటు వదులుకోవడమంటే జం లో చేరడమో, లేదా రోజు పాఠాలు చదువుకునేంత సులువో కాదు. కొన్ని అలవాట్లు వదిలించుకోడానికి సమయం పడుతుంది. అయినా రోజూ సిగరెట్ల మీద సిగరెట్లు ఊదేసే నేను ఓ పదిహేను రోజుల పాటు అసలు సిగరెట్ని ముట్టుకోనేలేదంటే అదొక ప్రపంచ వింత. నేనేం రోజూ కాలాపాను, రోజు రోజుకు తగ్గించుకుంటూ పోయి త్వరలోనే దీన్ని వదిలించుకుంటా. ఒకప్పుడు రోజుకొక ప్యాకెట్ కాలేపాడిని. ఇవాళ కేవలం పది కాలాపాను. రేపు ఐదు, ఎలుండి రెండు... అవతల ఎల్లుండి ఇక అసలు ముట్టుకోను కూడా ముట్టుకోను' అన్నాడు అర్జున్.

'అంతా బానే ఉంది కాని, జింకి వెళ్ళడం నువ్వనుకున్నంత సులభమేం కాదు... ఒకసారి చేరితేగాని నీకు అర్థం అవదు. ఒళ్ళూ హూనం అయిపోతుంది...' అని డేవిడ్ పక్క రూంలో పడుకుని అరవడం అర్జున్-డేవిడ్లకి వినపడింది.

'అదేంటి? వీడు ఇవాళ కూడా జింకి వెళ్ళలేదా?' అని అర్జున్ ఆలీ ని అడగడంలో, 'పట్టుమని పది రోజులు అలా వెళ్ళాడో లేదో, నడుము నొప్పి, కాళ్ళనొప్పి అంటూ మంచానికి అతుక్కుపోయాడు. అదేంటని అడిగితే, నువ్వు వెళ్ళు... నీకే అర్థమవుతుందని అంటాడు..' అని చెబుతూనే తన పుస్తకం మూసేసాడు ఆలీ.

మళ్ళీ కొత్తసంవత్సరానికి జస్ట్ ముందు వీళ్ళ నిర్ణయాలు వికసించి, కొత్త సంవత్సరంలో వాడిపోతాయి.

మనసులోని మాట

జయప్రద అల్లాడి

సికింద్రాబాద్ రైల్వే స్టేషన్ రద్దీ గా ఉంది. చిన్నారి గబగబా ఎస్ 6 కోచ్ ఎక్కి తన సామానులు సర్దుకుని హమ్మయ్య అని నిట్టూర్చింది..పర్లేదు...రైలు కదలడానికి ఇంకా పావుగంట టైము ఉంది అనుకుంది..తమ్ముడు రైల్వే స్టేషన్ కి తోడు వస్తానన్నా విదిలించుకుని వచ్చే సింది...

చిన్నారి తన స్నేహితురాలి అక్క పెళ్లికి తిరుపతి వెళ్తోంది..మళ్ళీ ఎల్లుండి బయల్దేరి హైదరాబాద్ వచ్చేస్తుంది...అట్టే సామాన్లు లేవు..ఒక్క సూటుకేసు తప్ప....నగలు కూడా ఏమి పట్టుకెళ్లేట్లేదు...ఏదీ అమ్మ ఒప్పుకుంటేగా!!! అన్ని ఆర్థిఫిషియల్ నగలే నా బ్రతుక్కి...నిరసనగా అనుకుంది తల్లి గురించి..బయల్దేరే ముందు అమ్మ తో ఈ విషయంగా గొడవ పడింది...

ట్రైన్ బయల్దేరింది...ఫోన్ మోగింది..ఎవరా!!..అనుకుని హాండ్ బాగ్ తిరిచి చూస్తే అమ్మ నుంచి మెసేజ్.. వాట్సాప్ లో వాయిస్ మెసేజ్..విసుగ్గా ఇయర్ఫోన్లు తగిలించుకుని వినడం ప్రారంభించింది...మంద్రంగా అమ్మ గొంతు...

చిన్నారి!! నా మీద కోపమా తల్లీ.... ఎందుకు నీకు అంత కోపం?? ఈరోజు నీకుండే అనుమానాలను అన్నీ తీర్చడానికి ఈ మెసేజ్...

నీకు మూడేళ్ల వయసు లో నా కడుపులో తమ్ముడున్నాడని నీకు నాన్న చెప్పినప్పుడు నీ కళ్ళల్లో కనిపించిన మెరుపులు నేనెప్పటికీ మర్చిపోలేను...తమ్ముడు పుట్టిన తరువాత నీ కేరింతలు...లోకంలోని సంతోషమంతా నీలోనే చూసాను..

ఇద్దరు పెరిగే కొద్దీ మీ ఇద్దరి మధ్యా అనుబంధం నా అపరిమిత సంతోషానికి కారణమయ్యింది..

ఏ తల్లయినా కోరుకునేది తమ కాలం అయిపోయినా పిల్లలు కలిసి మెలిసి చల్లగా ఉండాలనే కదా..

కానీ ఇవ్వాళ నువ్వు నా మనసుని నీ మాటలతో ఎన్ని తూట్లు పొడిచావో గ్రహించావా నాన్నా???

నువ్వు మనసులో ఇంత దుఃఖం పెట్టుకున్నావా?? కాని నీ బాధ కోపం ఎంత అర్థరహితమయినవో నీకు తెలుసా తల్లీ??

నేవు నగలు అడిగావు....బంటరిగా నిన్ను పెళ్ళికి పంపడానికి నేను భయపడుతున్నాను అసలే...దానికి లోడు నగలు పట్టుకెళ్తే నీకే మనఃశాంతి కరువవుతుందని నీకు తెలుసా??

దానికి నువ్వెన్ని మాటలన్నావు అమ్మని...నాకు తమ్ముడే ఎక్కువ ఇష్టమా...వాడికయితే ఎంత డబ్బయినా ఇస్తానా?? నువ్వు అడిగితే సెల్ ఫోను కొనివ్వలేదు..వాడు అడిగితే కొనిచ్చావా?? అసలు నువ్వు రికమెండ్ చెయ్యబట్టే కదా వాడికి కొన్నాను...

నువ్వు బండి అడిగితే కొనలేదు ఆ వయసులో... మరి వాడికి ఎందుకు కొనిచ్చావు అని అడిగావు... నువ్వు వెళ్ళే రూటు చాలా రద్దీగా ఉంటుంది...అసలే రోజుకో ఆక్సిడెంట్ గురించి వింటున్నాము...భయం తల్లీ.... వాడు వెళ్ళే రోడ్లు అంత రద్దీగా ఉండవు కాబట్టి...

వాడు మగ పిల్లాడు కాబట్టి రాత్రి వాడు బయటికి వెళ్ళినా ఒప్పుకుంటావు....నేను ఆడపిల్లను కాబట్టి నన్ను వెళ్ళనివ్వవు..ఆడదానివయ్యండి నీకు నేనంటే అంత చురుకైనా అని అడిగావు....చురుకైన కాదు తల్లీ.... జాగ్రత్త... నా బంగారు తల్లి క్షేమంగా ఉండాలి అని ప్రతి తల్లి పడే తపన..

చిన్నారీ....నీకు నచ్చినా నచ్చకపోయినా ఒక విషయం చెప్తాను...మన సమాజంలో ఆడపిల్లకు ఇంకా అంత అర్థరాత్రి తిరగగలిగిన పరిస్థితి లేదు తల్లీ.... నువ్వు నా నిధివి తల్లీ... నిన్ను కాపాడుకోవటం నా బాధ్యత కాదంటావా??

అసలు నాకు నీ మీద నమ్మకం లేకపోతే నిన్ను వంటరిగా పంపుతానా ఈ పెళ్ళికి?? అది నీ మీద ఉండే నమ్మకం....అక్కడ స్టేషన్ కి పెద్దమ్మ కొడుకు రవి అన్నయ్యని నిన్ను రిసీవ్ చేసుకొమ్మన్నానని నీకు కోపం...అది నీ పట్ల తల్లిగా నా బాధ్యత...తప్పదు తల్లీ...

అసలు నువ్వే కాదు....చాలా మంది ఆడపిల్లలు నీలాగే ఆలోచిస్తున్నారు...మేమెందుకు భయపడాలి?? అని...అస్సలు భయపడకూడదు....ఆడపిల్లలు చాలా ధైర్యంగా ఉండాలి...అలా అని కోరి కష్టాలు తెచ్చుకోకూడదు... తల్లిదండ్రులు, పటిష్టమైన కుటుంబ వ్యవస్థ ఉన్న మీరు అత్యంత ధైర్యం కలిగి ఉండాలి...అలా అని కీకే కోసం కోరి ప్రమాదాలు తెచ్చుకోకూడదు...ఆడపిల్లలు వజ్రాలు...మణి మాణిక్యాలలాంటివారు....నిధి ని ఎవ్వరూ నిర్లక్ష్యం గా పెట్టుకోరు...బీరువా లో దాచుకుంటారు...అర్థమయ్యిందా??

ఈ రోజు నువ్వు నా మీద ఉక్రోశంతో అన్న మాటలు ...నీకు తమ్ముడికి మధ్య భేదాలు కలిగిస్తాయి అని నీకు లోచలేదా?? ఇలాంటి పిచ్చి ఆలోచన లు ఎప్పుడూ రానివ్వకు..

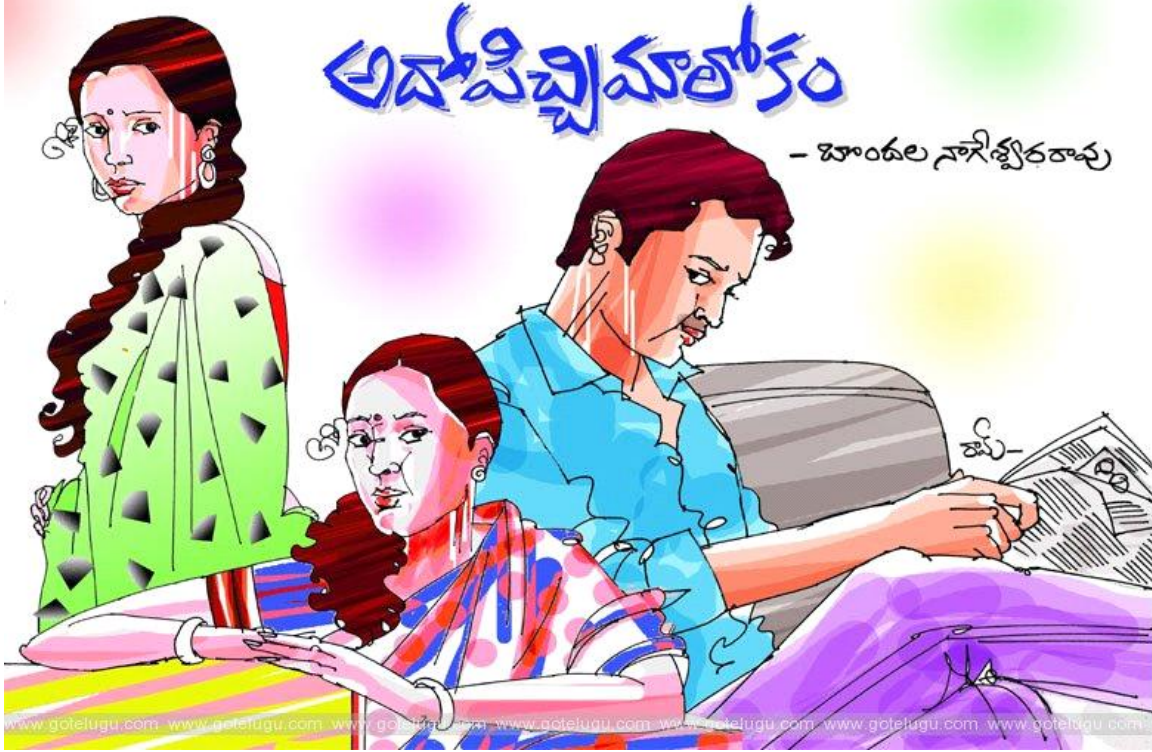
ఆఖరుగా ఒక మాట చిన్నారీ...నువ్వనుకున్నట్టు నేను ఒక కంట వెన్న ఒక కంట సున్నం పెడితే...ఒక్క కన్నే కన్నీరు కార్చదు తల్లీ.... రెండు కళ్ళూ కన్నీరు కారుస్తాయి...హృదయం నెత్తురు కారుస్తుంది....

ఇవన్నీ నేను నీకు చెప్పినా కోపంలో నీకు అర్థం కాదు...అందుకే ఇలా మెసేజ్ గా పంపిస్తున్నాను....నీ స్నేహితురాలింట్లో బాగా ఎంజాయ్ చెయ్యి...వెళ్ళే ముందు నేను ముద్దు ఇద్దామనుకుంటే విదిలించుకుని వెళ్ళావు...ఇదుగో....ఇప్పుడు పెడ్తున్నాను..."

అమ్మ ముద్దు శబ్దం వినిపించింది... చిన్నారి కళ్ళల్లో నీరు.... ఎవ్వరూ చూడకుండా తల దించుకుంది...

నిజమే...తల్లిదండ్రుల మనస్సుని ఈ కాలం పిల్లలం గమనిస్తున్నామా??? తనని తాను ప్రశ్నించుకుంది....

మనసు చెప్పిన సమాధానం అమ్మకి వాయిస్ మెసేజ్ పంపింది ...".బంగారు అమ్మా.....సారీ..." అని...

సిటీలో చెల్లెలి సంరక్షణలో వుండి టెన్త్ క్లాసు చదువుకొంటున్న తన పిల్లాడ్ని చూసోచ్చిన తరువాత తిరుగు ప్రయాణమతోంది యమున.

"అక్కా! ఇంకో రెండు రోజులుండి వెళ్ళకూడదూ?!" గదిలో అన్ని సర్దుకొని చీర కట్టుకొంటున్న అక్కను అడిగింది జమున.

"అదేం కుదరదమ్మా! ఇప్పటికే ఆలస్యమైంది. ఇదుగో ఇటు దగ్గరకు రా! మరి ఈ మగాళ్ళను అంటే మీ బావగారినీ, అదిగో ఆగదిలో కూర్చోని సైలెంటుగా ఏ ఫ్యాషన్ టీ, ఏ లోనో పిచ్చి పిచ్చి బొమ్మల్ని చూసి ఆనందించే మీ ఆయనలాంటోళ్ళను అలా ప్రిగా వదిలేయకూడదు. అందుకు తగ్గట్టు నీకు పెళ్ళయి ఇన్నేళ్ళయినా పిల్లలు లేరాయే! అందుకే ఎంచక్కా అతగాణ్ణి కొంగున ముడి వేసుకోవాలి. అర్థంకాలే.... అలా నీ అందాలను కనబడి కనబడననట్టు చూపుతూ వయ్యారాలు పోతూ వుండాలి. అప్పుడు అతను నీ చుట్టే తిరుగుతుంటాడు.

"కర్మ...కర్మ..ఏం మాటలవి!నిజం చెపుతున్నాను. మాకు పిల్లలు లేరనేకాని మా వారికి నేనే లోకం." అమాయకంగా అంది జమున.

"ఏమో! అతగాడి వాలకం నాకలా అనిపించలే!ఎప్పుడు ఏ ఆడది కనబడుద్దా అలాగే మింగేద్దామా అన్నట్టుంటాయి అతని చూపులు.అసలు ఇలాంటి విషయాల్లో మహర్షి విశ్వామిత్రుడంతటివాడు నైతం బోల్తా పడ్డాడే!విశ్వమాత్రం.ఇంటి వంటకు దూరమైతే హోటలే గతన్నట్టు మనం వీళ్ళను మన కనుసన్నల్లో వుంచుకోకపోతే రకరకాల వేశాలేస్తూ మనకు దూరమైపోతారు.ఎందుకు చెపుతున్నానంటే మొన్నటికి మొన్న అతగాడు రాత్రి ఎనిమిది గంటల సమయంలో వెనుక మాలుగా ఈ గది కొచ్చి నన్ను వాటేసుకొని టపీమని ముద్దు పెట్టుకొని తరువాత ముఖంలోకి చూసి'సారి వదినగారూ'అంటూ అమాయకంగా వెళ్ళి పోయాడు తెలుసా?"

"అలాగా!పాపం వారు నన్నుకొన్నారేమోనక్కా!"సాధారణంగా అంది జమున.

"ఓహో!మరంతకు ముందు రోజు హల్వా,బోలెడు మల్లెపూలు తీసుకొని ఈ గదికే వచ్చారెందుకూ?"

"అయ్యో రామ!మా గదనుకొని వచ్చుంటారులే!అయినా వారికిప్పుడు అలాంటి కోరికలు అంతగా లేవక్కా."భర్తను సమర్పించింది జమున.

"పిచ్చి మొహమా!ఇంత పెద్ద విషయాన్ని ఎంత తేలిగ్గా తీసుకున్నావ్ !అక్కను కనుక చెపుతున్నా! ఇదిగో...నలభైకి పైబడ్డ మగాళ్ళకు ఇలాంటి కోరికలు విరివిగా పుట్టుకొస్తాయ్ !అప్పుడు మనసును ఎటంటే అటే పోనిస్తారు.కనుక మీ బావగారి విషయంలో నేను జాగ్రత్తలు తీసుకున్నట్టు నువ్వు తీసుకోవాలి. మరిదిగారి వాలకం నాకు సందేహాన్ని తెప్పిస్తుందమ్మా.తరువాత నీ ఇష్టం"అని చెల్లెలికి హితబోధ చేస్తుండగా బైకును స్టార్టు చేసి"వదినగారూ!ఆలస్యమౌతుంది.త్వరగా రండి"అని కేశాడు జయకృష్ణ.

"అమ్మో...అతగాడి బైకులో నేను వెళ్ళనమ్మా.ఆటోలో వెళతా!"అందోళనతో అంది యమున. జమున మెల్లగా నవ్వి"అలాగే"అని అటు తిరిగి"ఏమండీ!ఆటోని పిలిపించండి.అక్కయ్య అందులో వెళుతోందట"అంది భర్తతో.

"ఓకే...మీ ఇష్టం." అని అటు రోడ్డున వెళుతున్న ఆటోని పిలిచాడు జయకృష్ణ.

మరిది ముందు సిగ్గుపడుతూ వొంటినిండా చీరను కప్పుకొని ఆటోలో కూర్చోన్న యమున మళ్ళీ చెల్లెలిని దగ్గరకు పిలుచుకొని "అమ్మాయ్! ఎందుకైనా మంచిది మీ ఆయన విషయంలో కాస్త జాగ్రత్త వహించు" అని కళ్ళనైగలలో మెల్లగా ఒత్తి పలికింది. ఆటో కదిలింది.

జయకృష్ణ జమునల పెళ్ళి జరిగి పన్నెండేళ్లు. జమున అదృష్టం పల్లెటూరిలో పుట్టి పెరిగిన తనకు పట్టణ వాసి, పేరున్న కంపెనీలో గుమాస్తా వుద్యోగం చేస్తున్న జయకృష్ణ భర్తగా దొరికాడు. అది ఆమె పూర్వజన్మ సుకృత ఫలంగా భావించింది. అయితే ఆమెకు పెళ్ళయి ఇన్నేళ్ళయినా తన కడుపు పండలేదన్న దిగులు మాత్రం వెంటాడుతూ వుంది. అందుకు తగ్గట్టు అక్క తన భర్తను గూర్చి అలా లేని పోనివి చెప్పిన తరువాత పిల్లలు లేని కొరత తన కాపురానికి గొడ్డలి పెట్టవుతుందేమోనని భయపడింది.

జమున డిగ్రి చదివింది. ఇంటిలో వూరికే వుండడం ఎందుకని వుద్యోగానికి వెళతానని ఎన్నో సార్లు భర్త జయకృష్ణను అడిగింది. తను వద్దన్నాడు. కనుక భర్త అభియిష్టం మేరకు హాయిగా ఇంటి పనులలో, భర్త సేవలో తరించి పోతూ కాలాన్ని వెళ్ళబుచ్చుతుందామె!

ఇలాంటి సమయంలో వూరినుంచి వచ్చిన అక్క తన భర్తను గూర్చి బలమైన విషభజాన్ని తన మనసులో నాటి వెళ్ళింది వూహించుకోలేక పోయింది. ఎందుకైనా మంచిదని భర్త కోరినట్లు వుంటూనే తనమీద ఓ కన్నేసి వుంచాలన్న నిర్ణయం తీసుకొంది. భర్తను క్రీకంట చూస్తూ ఏమీ మాట్లాడకుండా అలాగే వెళ్ళి మంచంమీద పడుకొంది.

బైకును పార్కు చేసి గదిలోకి ప్రవేశించిన జయకృష్ణ "ఏమిటి అదోలా వున్నావ్ ? మీ అక్క వెళ్ళిపోయిందన్న దిగులా?" ప్రక్కన కూర్చోంటూ అడిగాడు పైన చెయ్యివేస్తూ జయకృష్ణ.

"దిగులా...నాకెందుకూ? ఆ దిగులేదో మీకే వుండాలి మరి." చెయ్యిని ప్రక్కకు నెట్టి అటు తిరిగి పడుకొంది జమున.

"ఏమిటి అదోలా మాట్లాడుతున్నావ్ ?"

"ఏదోలా... ఎంచక్కా వాటిసుకొని ముద్దు పెట్టుకొన్నట్టా! మా అక్కయ్య చెప్పిందిలే!"

"అయ్యోరామ! అదా సంగతి. వదినగారు నీ నైటీలో కనబడే సరికి నువ్వేననుకొని....అయినా ఆవిడకు సారీ చెప్పానుగా!" అంటూ తన వేపుకు తిప్పుకున్నాడు. అప్పుడు జమున కళ్ళవెంట కన్నీటి ధారలు.

"ఏయ్ !వాట్ ఈజ్ థిస్ !ఏడుస్తున్నావా?"

"మరి .మా అక్క నాపై తనకున్న ప్రేమతో విషయాన్ని చెప్పి మిమ్మల్ని జాగ్రత్త పరచుకో మంది. ఇంకొక్కర్తయితే మిమ్మల్ని లొంగదీసుకునేదే"

"అలాని చెప్పినన్ను నీ చెప్పు చేతల్లో వుంచుకోమంది కదూ!?" కన్నీళ్ళు తుడుస్తూ "ఓసి పిచ్చి మోహమా! అది తెలిక జరిగిందే! అయినా చక్కగా చెక్కు చెదరని అందగత్తెవు నా భార్యవు నువ్వుండగా నిన్ను కాదని....అబ్బే! అస్సలు వూహించలేను." అంటూ తన బాహువుల్లోకి లాక్కొన్నాడు. ఇంకేమి మాట్లాడలేని జమున అప్పుడే ఐసై కరిగి పోయింది.

"నిజంగా నేనంటే మీకంత ప్రేమాండీ!" భర్త గుండెలమీద రాస్తూ గోముగా అడిగింది.

"ఆ...చచ్చేంతమ్మా" అంటూ అదరంమ్మీద చిలిపిగా చుంబించాడు జయకృష్ణ.

పది రోజుల తరువాత రైతు బజారులో....

"అమ్మాయ్ ! నువ్వు జమునవు కదూ?" జమునకు తెలిసిన ఓ పెద్దావిడ అడిగింది.

"అవునాంటీ! మిమ్మల్ని చూసి చాన్నాళ్ళయ్యింది. బాగున్నారా?"

"ఏం బాగోలేమ్మా! మావారు యాత్రలకని వెళ్ళి మూడునెల్లు. ఇంకా రాలేదు. ఒంటరిగా వుంటున్నాను. ఒంటరి తనమే ఓ నరకం తెలుసా ! పోని... ఉదయం మీ వారి బైకులో ఓ అమ్మాయిని చూశాను. పిల్ల బంగారపు బొమ్మలా వుంది. మీ చెల్లెలా?" అడిగింది పెద్దావిడా.

"నాకు చెల్లెళ్లు లేరాంటి. అక్క మాత్రమే! ఈ మధ్యే వచ్చి వెళ్ళింది." అని జవాబైతే చెప్పింది కాని వెంటనే భర్త మీద సందేహం రాగా తనకు తానే మనసులో వూగి పోయింది. ఆ సంగతిని వెంటనే తెలుసుకోవాలన్న ఆదుర్దాతో "వస్తానాంటి!" అంటూ ఆటోలో ఇంటికి వెళ్ళి పోయింది.

ఆటో దిగి ఇంట్లోకి నడుస్తూ హాలు, రెండు పడగదులూ, స్టోర్ , కిచ్చన్ గదులను ఓ సి, ఐ.డి లా చూస్తూ లోనికెళ్ళింది. జయకృష్ణ కనబడలేదు. కాని ఎక్కడినుంచో ఆడమగలు మాట్లాడుకునే మాటలు మాత్రం వినిపిస్తున్నాయ్ . ఎక్కడ అన్నట్లు పైకి చూసింది. ఆ మాటలు టెరాస్ మీదినుంచి వినబడుతున్నై. కూరల సంచిని అక్కడే డైనింగ్ టేబుల్ మీద గిరాటేసి చకచకా పైకెళ్ళింది. ఇంకేముంది... అక్కడి సన్నివేశాన్ని చూసి అదిరి పోయింది జమున. ఓ పాతికేళ్ళ అమ్మాయి చేతిలో జయకృష్ణ చేయి వుంది ఏదో భరోసాతో హామీ ఇస్తున్నట్లు.

"నువ్వేం బయపడకు లాస్య! నీకు న్యాయం జరిగేలా నేను చూస్తాను. నన్ను నమ్ము." అంటున్నాడు జయకృష్ణ.

"అదీ... మీరు అక్కగారికి చెప్పకుండా చేస్తే మోసం చేసినట్టు కాదా?" భయం కనుబరుస్తూ అంది లాస్య.

"దానికలా తెలుస్తుంది. నేను చెప్పనుగా! అయినా అదో పిచ్చి మాలోకం"

ఆ మాటను వింటూనే జమునకు కోపం కట్టలు తెంచుకుంది. తనొచ్చింది కూడా గమనించకుండా కొనసాగే వాళ్ళ సంభాషణకు అడ్డు తగులుతూ "ఏమండీ! నేను పిచ్చి మాలోకమా? నన్ను రైతు బజారుకు వెళ్ళనిచ్చి మీరిక్కడ వేస్తున్న వేశాలివేనా? ఎవరీ అమ్మాయ్ ? చేతిలో చెయ్యించి ఏదో ప్రమాణం చేయించు కొంటున్నట్లుంది!?"

జమునను చూసిన లాస్య ఏదో సర్దుకొన్నట్లు జయకృష్ణ చేతిలో నుంచి తన చేతిని విడిపించుకొని బరబర మెట్లు దిగి వెళ్ళి పోయింది.

జయకృష్ణ మెల్లగా జమున దాపు కొచ్చి భజంమ్మీద చెయ్యిని "వచ్చి చాలా సేపయ్యిందా?" కూల్గా అడిగాడు.

"అడిగిన ప్రశ్నలకు సమాధానం చెప్పండి"చెయ్యి లోలగించుకొని కాస్త కోపంగా అంది జమున.

"ఆ అమ్మాయి మా ఆఫీసులో పని చేసే ఆనంద్ గాడి పెళ్ళాం.వాడు నాకు మంచి స్నేహితుడు.వాళ్ళ భార్యభర్తల మధ్య ఏవో తగాదాలు వస్తే వాడు కోప్పడి వాళ్ళింటికి వెళ్ళి పోయాట్ట.వాణ్ణి సమాధాన పరచి ఇంటికి తీసుకు వచ్చే ఏర్పాట్లు చెయ్యమంటే డిప్యూటీ చెడ్డామని ఇంటి వరకూ బైకులో తీసుకు వచ్చాను. పాపం...తనకు నేనే దిక్కని...చ...మనమే దిక్కని ఏడుస్తోంది. రా... క్రిందకు వెళదాం"అంటూ రెండడుగులు వేశాడు.

"ఆగండి! అంటే ...భార్యభర్తల మధ్య తగాదాలు తీర్చేంతటి ఘటికులా మీరు!"ముఖం మూడు వంకలు త్రిప్పుతూ అడిగింది.

"ఆ...ఏదో 'లా' చదివిన అనుభవం.అపారమైన తెలివి"నవ్వుతూ అన్నాడు.

"అబ్బా పోజిచ్చి మరీ బుకాయించకండి.ఆ అమ్మాయికి మీకు ఎలాంటి సంబంధం లేదా?"

"అస్సలు లేదు.నన్ను నమ్ము జమునా!అయినా అప్పరసలా అందమైన భార్యవు నువ్వుంటే పనికిరాని వాళ్ళకోసం పాకులాడుతానా!"అంటూ అమాంతం కౌగిట్లోకి తీసుకున్నాడు భార్యను.వెంటనే ఐసై పోయిందామె.

"నిజమా అండి!నాకేదో భయమేసి..."లోలగిన వైటను సర్దుకోవటానికి ప్రయత్నించింది జమున.

"నువ్వు ప్రతి సారి ఇలాగే అవుతావు.ఇదిగో!పేరుకే నేను కృష్ణుణ్ణి.నిజానికి ఏకపత్ని వ్రతుడు ఆ శ్రీరామ చంద్రుడు లాంటి వాణ్ణి తెలుసా?"అంటూ కౌగిట్లో గట్టిగా బంధించాడు.ఆమె కిమ్మనకుండా తనలోకి వొదిగి పోయింది.

ఆ రోజు బోజనాల వేళప్పుడు భర్తకు కొసరి కొసరి వడ్డిస్తోంది జమున. జయకృష్ణ కూడా భార్య వంటను పొగుడుతూ భోంచేసి చెయ్యి కడుక్కొంటూనే టవలుకు బదులు తన పమిట చెంగును అందించిందామె! చేతులు తుడుచుకొని జమునను పొదివి పట్టుకునే సమయంలో 'సార్ పోస్టు' అన్న కేకతో భర్త చేతులనుంచి విడిపించుకొని పరిగెత్తినట్లు వెళ్ళి సంతకం పెట్టి కవరందుకొంది జమున.

"ఏమిటది...కవరా? నీ పేరా వచ్చింది కదూ!?ఓపెన్ చేసి చదువు.సంతోషంతో తనమునకలై పోతావ్" అన్నాడు జయకృష్ణ.

"అవునండి.మీ కంపెనీ నుంచి నా పేరా వచ్చిందీ కవరు..ఏమిటిది?"అంటూ ఓపెన్ చేస్తుండగా "అది నిన్ను వుద్యోగానికి రమ్మని పంపిన అప్పాయింట్ మెంటు ఆర్డర్" అన్నాడు రీవితో.

కవరు ఓపెన్ చేసి చూసి సంతోషంతో వుక్కిరి బిక్కిరై పోతూ"అవునండి.జీతం ఇరవై వేలట.అయితే నాకు వుద్యోగం కావాలని నేను అప్లై చేయలేదే! ఎలా వచ్చిందండి?"అమాయకంగా అడిగింది.

"ఉద్యోగం చేయాలని ఆశ పడ్డావుగా!అయ్యగారి ఇన్ఫర్మేషన్ తో బాసును సంప్రదించి రప్పించానులే! వచ్చే సోమవారమే మా ఆఫీసులో జాయినవ్వాలి.సంతోషమేగా!"గొప్పగా ఫీలవుతూ అన్నాడు.

"ఎంతో సంతోషం.నిత్యం నన్నూ,నా భవిష్యత్తును గూర్చి ఆలోచించే మీరు చాలా గొప్పవారండి .థ్యాంక్స్"

"అంతేనా!ఒక్క ము....ఇక్కడిచ్చుకోవా?!"అడుగుతుంటే "చీ"అంటూ వెళ్ళిపోయి కవరు దేవుడి ముందుంచి దణ్ణం పెట్టుకొంది జమున.

జమున వుద్యోగంలో జాయినయ్యింది.అదృష్టం కొద్ది భర్త జయకృష్ణ ప్రక్క సెక్షనే తనది. రోజూ వుదయం లేవడం టిఫిన్ తో పాటు వంట చేసుకోవడం తినడం భర్తకు తనకూ క్యారియర్లు కట్టుకోవడం బైకులో వెళ్ళడం సాయంత్రం తిరిగి ఇంటికి రావడమంటూ హాయిగా కుదిరి పోయింది జమునకు ఆ జీవితం.

ఇక సెలవు రోజుల్లో సినిమాలకు,షికార్లకు తక్కువలేదు.ఎప్పుడూ భర్తతోనే వున్నట్టుండే ఆ లైఫ్ స్టయిల్ తనకు బాగా నచ్చింది.

ఇలా సంతోషం గడిచి పోయింది.

ఓ రోజు ఖాళీగా వున్న వాళ్ళ ప్రక్రింటికి ఒకావిడ అద్దెకు దిగింది.ఆమెకు భర్త లేడు.కాని అజంతా శిల్పాన్ని తలపించే విధంగా ఓ అందమైన కూతురు వుందని కాలీ టాక్సీ లోంచి ఆమె దిగి లోనికి వెళుతుంటే చూశాడు జయకృష్ణ. చూసిన వెంటనే ఆ సుందరిమీద మామూలుగానే మనసు పారేసుకున్నాడు.ఎలాగైనా సమయం చూసుకొని ఆ అమ్మాయిలో మాటలు కలుపుకొని తన్నుగూర్చి చెప్పుకోవాలనుకొన్నాడు.అది వెంటనే జరగాలని పథకం వేసుకొన్నాడు.

"ఏమిటి నన్ను ఆటోలో వెళ్ళమంటున్నారు.ఆఫీసుకు మీరు రారా?"రెండు క్యారియర్లు టేబుల్ మీద వుంచుతూ అడిగింది జమున.

"తలెందుకో నొప్పిగా వుంది జమునా!ఝండ్ూ బాం రాసుకున్నా.తగ్గితే మధ్యహ్నం వస్తానులే"అంటూ జమున ముందే లప్పెడు ఝండ్ూబాంను రెండు వ్రేళ్ళతో తీసుకొని నొసలుకి,వొంటికి పూసుకున్నాడు. "సరే!తగ్గితేనే రండి.వస్తానండి."అంటూ బ్యాగు తీసుకొని రోడ్డుపైకి నడిచింది జమున ఆటో కోసం.ఆటోలో కాస్త దూరం వెళ్ళిన జమునకు ఆఫీసులో తనకున్న అలిమిరా కీసు మరచి పోయి బెడ్ రూంలో తలగడ క్రింద వుంచింది గుర్తుకొచ్చింది.వెంటనే ఆటో అబ్బాయిని ఆటోని వెనక్కు తిప్పమంది.

అప్పుడు ఇంటి వద్ద జయకృష్ణ ప్రక్రింటికి కొత్తగా వచ్చిన అజంతా శిల్పం బట్టలారేసుకోవడానికేమో బట్టల బక్సెట్టుతో పైకెళుతుంటే గమనించాడు.వెంటనే అయిదు నిముషాల్లో స్నానమదీ చేసి డ్రస్ చేసుకొని గుబాలించే సెంటు పరిమళంతో అందాన్ని ఓ సారి అద్దంలో చూసుకొని సినిమా హీరో పోజుతో టెరాస్ మీది కెళ్లాడు 'నా హృదయంలో నిదురించే చెలే' అన్న పాటను పాడుకుంటూ. అదా సుందరి గమనించలేదు. వాల్యూం పెంచాడు. నో రెస్పాన్సు.పాటను రీవైండ్ చేసి పాడాడు.నో ఛాన్సు.మళ్ళీ పాడుతూ వున్నాడు.

అంతలో ఇంటికి తిరిగొచ్చిన జమున తలుపులు బార్లా తెరచి వుంచిన ఇంట్లోకి చూసి పాట వినిపిస్తున్న వేపు వింటూ టెరాస్ మీదికి వెళ్ళింది .తన్మయత్వంతో పాటను రాగయుక్తంగా పాడుతున్నాడు జయకృష్ణ ఆ సుందరి తన్ను చూడాలన్న వృద్ధేశ్యంతో. కాని బట్టల్ని ఆరేసిన సుందరి బక్సెట్టులో క్రిందికి దిగి పోతుంటే విస్తుపోయిన జయకృష్ణ చూపుల్ని అలా తిప్పాడు.ఇంకేముంది ఎదరే జమున!.

"ఏంటి...ఆఫీసుకువెళ్ళలేదా?"గుటక మింగుతూ అడిగాడు జయకృష్ణ.

"లేదు. ఇకపై కూడా వెళ్ళను. మిమ్మల్ని వెళ్ళ నివ్వను. ఓ నెల నెలవు పెట్టించి హౌస్ అరెస్టులో వుంచి నన్నే చూస్తూ వుండేలా చేస్తాను. అదే మీకు నేనిచ్చే పనిమైంటు. రండి క్రిందకు" రాటుదేలిన ఆడదానిలా అంటూ చెయ్యి పట్టుకొని బరబరా లాక్కెళుతుంటే కసాయి వాడితో వెళ్ళే గొర్రెపిల్లలా వెనకాలే నడుస్తూ "అది...అది...మరి..." అన్నాడు జయకృష్ణ ఏదీ చెప్పలేక.

"కూర్చోండి" అని చెప్పి సెల్ ఫోన్ తీసుకొని నంబర్లు నొక్కి "హల్లో! నేనేనండి జయకృష్ణ భార్యను. ఆ...ఆ... జమున్నే! ఆ...మావారికి మెడ్రాస్ 'ఐ'. అవునండి. వారు ఆఫీసుకు రాలేరు. పదిహేను రోజులు నెలవు రాసుకొండి. ఆ...వారు జాయిన్యైతే పుడు డాక్టరు సర్టిఫికేటు సమర్పిస్తారంటుంది. ఓకే...పెట్టిస్తున్నా. "అని ఫోన్ కట్ చేసి కోపంగా జయకృష్ణ ముఖంలోకి చూసింది.

"అదికాదు జమునా...." ఏదో చెప్పబోయాడు జయకృష్ణ.

"బస్ ! అప్పరసవు, అందమైన భార్యవు, చెక్కు చెదరని అదం నీదంటూ నన్ను పొగిడి పారేసి లొంగదీసుకోను ఇక ప్రయత్నించకండి. అయినా మీకు నేనేం తక్కువ చేశానండి. ఇలా ఆడాళ్ళవెంట పడుతున్నారు! ఆ రోజు మా అక్క, ఇంకోరోజు మీప్రెండు భార్య, ఈ రోజు ప్రక్రింటూమాయని అందరికీ దగ్గర కావాలని ప్రయత్నిస్తున్నారు. ఇక వూరుకోనండి. నాకు పనొద్దు. మీకు పని పోయినా పర్వాలేదు. వున్న ఆస్తంతా కరిగి పోయినా బాధపడను. నాక్కావలసిందల్లా మీరు నాలోనే వుండడమే! ముందులా లక్షణంగా వండి పెడతాను. తిని నేను చెప్పినట్టూ వింటూ ఇంట పడుండండి చాలు" అని భర్తకు ఎదరే కూర్చోంది తన్ను నోరు తిరవనీకుండా. అప్పుడు కదలకుండా అలాగే కూర్చోన్న జయకృష్ణ కాస్త ఇబ్బంది పడ్డాడు. కాని మరుసటి రోజునుంచి అది తనకు మామూలైపోయింది. లేవడం, బ్రష్ చేసుకోవడం, పెట్టింది తినడం, పేపరు చదువుకోవడం, టి.వి చూడడం వరకే పరిమితమైపోయాడు. వాటికి మాత్రమే అలవాటు పడ్డాడు జయకృష్ణ. రెండు వారాలు గడిచాయి. ఓ రోజు వున్నట్టుండి వాళ్ళ బాసు కార్చి ఇంటి ముందాగింది. ఆయన్ను చూస్తూనే ఆశ్చర్యంతో వెళ్ళి రిసీవ్ చేసుకొంది జమున. లోనికొచ్చిన బాసు ఎప్పుడూ హీరోలా కనబడే జయకృష్ణను బనీను, మొలకు తుండు గడ్డతో, గీకన గడ్డతో సోపాలో కూర్చోని వుంది చూసి బిత్తర పోయాడు. అంతలో మంచినిళ్ళు తిచ్చి యిచ్చింది జమున. నిళ్ళుతాగి గ్లాసును ప్రక్కన పెడుతూ "ఏమిటమ్మా ఇదంతా... హీరోలా వుండే కృష్ణను పేద పనిమనిషిలా తయారు చేశావు. మీ మధ్య జరుగుతున్న తలంగాన్నంతా తెలుసుకొనే వచ్చాను. పాపం! జయకృష్ణను అలా వుండాలని ఆదేశించావు కదూ?" అన్నాడు. "అది సార్ ..." అంటూ మభ్య పెట్టాలన్న వుద్దేశ్యంతో ఏదో చెప్పబోయాడు జయకృష్ణ.

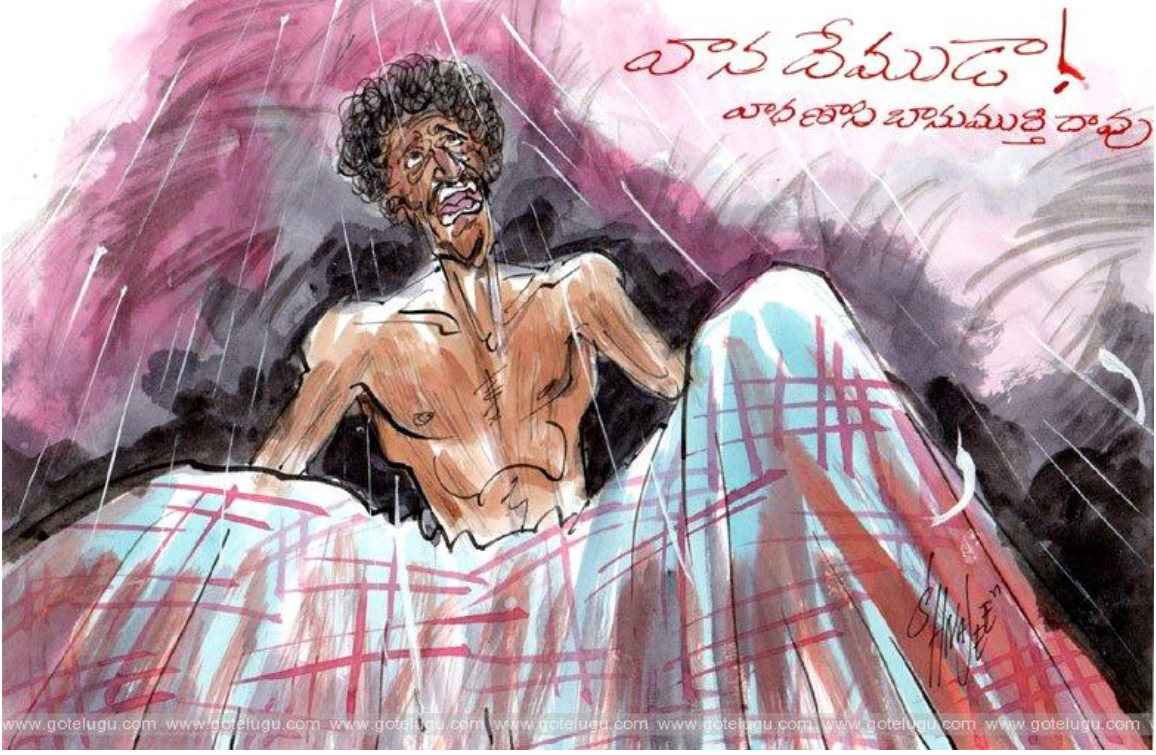
"బస్ ! మీరూరుకొండి. నేను చెప్పుకొంటాను. సార్ ! మీరు నాకు తండ్రలాంటి వారు. కథ మొత్తం వినండి. న్యాయం చెప్పండి. మీరు మునుపటిలా లేరు సార్ ! పేరుకు తగ్గట్టు మారిపోయారు. అంత వరకూ ఏదో జరిగి నా కొంప కోల్లెరవక ముందే మేల్కొన్నాను. మీరు ఈ మధ్య అమ్మాయిల వెంట పడుతున్నారు సార్ ! అందుకే నెలవు పెట్టించాను. నేను కూడా పని మానుకొంటాను సార్ ! బయటి ప్రపంచానికి సంబంధం లేకుండా వీరిని ఇంట్లోనే...నాలోనే వుండేలా చేసుకొంటాను. అప్పుడు కాని వీరికి తిక్క

కుదరదు"అంటూ ఆవేశంతో చెప్పి పమిటను నోటికడ్డపంచుకొని ఏడ్వసాగింది జమున.

"పమిటమ్మా నువ్వంటున్నది. ఈ మాత్రానికే వుద్యోగాలు మాని ఇంట్లో కూర్చోంటారా? ఇదిగో! మీ పెద్దల ఆస్తిని తింటూ మొత్తం కరగదీసుకొండి నాకెలాంటి అభ్యంతరం లేదు. కాని వున్న ఉద్యోగాలను వదులుకో కూడదమ్మా! ఇందు వల్ల మీకు జీతమే పోతుంది. కాని కంపెనీ యజమానినైన నాకు బోలెడు నష్టం వస్తుంది. ఎలాగంటే నువ్వొచ్చిన వేళా విఫేళమో, లేక కష్టమర్థ వద్ద నువ్వు నడుచుకునే విధానమో తెలియదు కాని నాకిప్పుడు ఉత్పత్తిలో పాటు లాభాలు కూడా బాగా వస్తున్నాయి. ఇక జయకృష్ణ కల్లకపటమెరుగని ఒర్రి బోలా మనిషి. సిన్సియారిటీ, పంక్తువాలిటీ, హానెస్టులకు మారుపేరు. అందుకే నేను మిమ్మల్నిద్దరినీ అంత సులువుగా వదులుకోలేను. ఇక నీ బాధ నాకర్థమైయ్యింది. మీ ఆయన లాంటి వీక్ నెస్ ప్రతి మగాడిలో వుంటుందమ్మా. అది కేవలం ఆడదాన్ని చూసి ఆనందించడం వరకే తప్ప ద్రోహానికి చోటుండదు. మొత్తానికి మగాడ్ని లోటీరిలకుండా ఆడది... అంటే నువ్వే తెలివిగా జాగ్రత్తలు తీసుకొని జయకృష్ణను నీ చెప్పు చేతల్లో వుంచుకోవాలి. జయకృష్ణ! నువ్వుకూడా కనబడ్డ ప్రతి ఆడదాని వెంట సొల్లు కార్చుకుంటూ వెంట వెళ్ళి కూడదయ్యా! వున్న దాంతో తృప్తి పడాలంటే! కనుక రేపటినుంచి ఇద్దరూ మునుపటిలా మళ్ళీ ఆఫీసుకు వస్తున్నారు. రావాలి. మీకు మరో శుభ వార్త. మీ ఇద్దరికీ చెరో రెండు వేలు ఇంక్రిమెంట్ల రూపంలో జీతాన్ని పెంచుతున్నాను. ఒకే!" అంటూ ఓ సుదీర్ఘమైన ఉపన్యాసాన్నిచ్చి బయటికి నడిచాడు బాసు.

బాసు మాటల్ని అవగాహనతో విన్న భార్య భర్తలిద్దరూ ఒకరి ముఖాలనొకరు చూసుకొన్నారు. జమున

'సారి అండి! మిమ్మల్ని ఇలా గృహనిర్బంధంలో వుంచినందుకు నన్ను క్షమించరూ' అని కళ్ళలోనే అడిగింది. 'పర్వాలేదు జమున! నిజానికి నువ్వనుకొన్నట్లు నేను అలాంటి మనిషిని మాత్రం కాను. నాకు సర్వం నువ్వే' అన్నట్లు దగ్గరకొచ్చాడు జయకృష్ణ.

ఈ సని ముకం యాడ సచ్చి నాడో ! యామో !" తిడతానే ఉంది రంగమ్మ .

"కల్లు కన బడ్డ ... ఈడనే ఉండా? " ఆవు దూడ మొగుతాడు పట్టుకొని దూడ గంగడోలు దువ్వతా ఉండాడు ఈరన్న "

" సెప్పవెంది మరి - ఈడనే ఉండా వని- పొద్దు గూకి పోతా ఉండాది . సట్లోకి బియ్యం గింజల్లేవు . సావుకారి మాదిరి కుశోనుంటే కూడెట్లా దొరుకుతుంది ? తూ.. రెక్కాడితే గాని డొక్కాడని బతుకులు." రంగమ్మ కోపంలో ఊగి పోతా ఉండాది.

ఈరన్న పది రూపాయలు తీసుకోని నూకలు కొనుక్కోవడానికి పూర్లో ఉండే రామన్న అంగడికి బయలు దేరినాడు.

ఈరన్న తెచ్చిన నూకల్తో రాగి సంగటి , పచ్చి పులుసు చేసి వండింది రంగమ్మ ఆ రాత్రి. ఆ రాత్రి పడుకొన్నాదన్న మాటే గాని రంగమ్మ కి నిద్ర పట్టడం లేదు

ఈ బతుకంటే రోత పుడతా ఉండాది . ముందు జనమలో ఏమి పాపం చేసుకొన్నామో ఏమో ! ఈ జనమ లో ఈ రాత రాసి పెట్టినాడు ఆ బగ మంతుడు " అని నొప్పు కొట్టుకొనింది రంగమ్మ .

ఎకరం భూమి ఉండాది గదా అని మామ కొడుకు ఈరన్న మనువాడింది రంగమ్మ . కుశాలుగా పెళ్లి అయిన సమ్మచ్చరమంతా తిరునాళ్ళు, తీర్థాలు , సంతలు ఆడా ఈడా తిరిగినారు. ఈరన్న నాయన ఉన్న పెద్ద దిక్కు ఉండడంలో వంటికి కట్టం తెలీలా ! అయ్యప్ప అన్ని సుసు కొనే వాడు. సమ్మచ్చరం తిరక్క ముందే ఆయప్ప రక్కుమని సచ్చినాడు . సలిజ్వరం వచ్చినా కల్లు తాగతనే ఉండాడు , అది తిరగ బట్టి పెద్దాయన పానాలు ఇడిసినాడు. ఈరన్న తల్లి అంతకు ముందే సచ్చి పాయె .

నడ్డి మీద పెద్ద బండ రాయి పడినట్లు అయిందాది ఈరన్నకు . కట్టం సేసే పెద్ద దిక్కు కుటుంబరంలో కాలం సేసి నాక , బరువు బాదరా లేని గాలిపటం లాగా ఎగిరే ఈరన్నకు బతుకు తెరువు కోసం ఎంపర్లాడే పని అయింది.

"యాందే రంగి ... ఉలుకు పలుకు లేకుండా , గంగెడ్డు లాగా కునుకు తిత్తా ఉండావు " ఈరన్న ఈసడింపులో రంగమ్మ అలోసనలన్నీ ఎగిరిపోయినాయి .

"ఎట్లా నువ్వు బతుకు తావో ఏమో అని బెంగ మామా " అంది రంగమ్మ గుడ్డి లాంతరు ఎలుతురులో ఈరన్న ముకము సూస్తూ .

" నా గురించి యాల నీకు బెంగ? కండ లున్నాయి.. కట్టం జేస్త.. కడుపుకు కూడు దొరకదా ఏంటి? అన్నాడు మీసాల పైకి సెయ్యి ఎగదోస్తూ ఆటని వంకర్లు తిప్పుతూ.

"జేస్తాడు పాపం. . మొనగాడు .. వళ్ళోంచి ఏనాడైనా కట్టము జేసినావా ? అనింది రంగమ్మ ముది గారం ఒలక బోస్తూ .

రంగమ్మను అక్కున జేర్చుకొని ముద్దులు పెట్టినాడు ఈరన్న .

"పెల్లయిన కాడ్చుంచి నువ్వు గూడా కట్టం ఎరుగవు గదా ... నేను నిన్ను పువ్వుల్లో పెట్టి సాకుతా " అన్నాడు ఈరన్న తన ఎదరోమ్ము కేసి బలంగా హత్తుకొంటూ .

రంగమ్మ సిగ్గుతో బుగ్గలు ఎర్రగా మారి మెరుస్తూ ఉండాయి. ఈరన్న అలా ముద్దులు పెడతా ఉంటే ఎక్కడెక్కడో యామేమో అయి పోతా ఉండాది . ఈరన్న మాటలకి రంగమ్మ కళ్లల్లో నీళ్లు తిరగతా ఉంటే బలంగా ఈరన్నను హత్తుకొని పోయింది .

వైశాఖం నెలలో ముంగేటి వానలు పడితే సంబరాలు ఎక్కువవుతాయి రాయలసీమ రైతన్నలకు .

సమ్మచ్చరంలో నాలుగైదు నెలలు బాగా పని ఉంటుంది . తొలకరి వానలు పడే టప్పటికి దుక్కి దున్ని సేనిక్కాయ విత్తనాలు జల్లడానికి రెడీ గా ఉంటారు రైతన్నలు. పంటలు బాగా పండితే ఎకరానికి ఇరవై , ముప్పై మూటలు ఎక్కడికి పోవు. ఒక్కసారి పక్కన ఉన్న కంసలా చారి అన్న సేన్లో ఎకరానికి నలభై మూటలు పండినాయి .వాన దేముడు సల్లగా సూస్తే పంట బాగా సేతి కొస్తుంది . లేదంటే అంతే గతి. నెట్లు ఎండి పోయి ఏసిన ఇత్తనాలు గూడా సేతికి రావు. అప్పులే మిగిలాయి .

సెని క్కాయల పంట బాగా రావాలని , ఫలం బాగా దక్కాలని , దేవుడికి మొక్కుకొని సేన్లు దుక్కి దున్నుతారు. దున్ని దున్నగానే మల్లి ఒక్కదాపా వానలు పడితే సాళ్లు తీసి ,ఆ సాళ్ళలో సక్కుగా గింజల్ని నాగలి గొర్రుతో పోస్తారు ఆడోల్లు పాటలు పాడుకొంటూ. ఆరేడు వరసల శనిగ సాళ్ళకు ఒక వరస కందులు, పెసలు, అలసందలు వేస్తారు. ఒక్కొక్క సాలుకు ఒక్కో రకం పోసుకొంటా పోతారు. రెండు పున్నాలు దాటి సూడల్లా, చేన్లు ఎంత అందంగా ఉంటాయో, మొక్కలు వగలు పోతా ఉంటాయి.

అద్ద రాతిరి దాటినా ఈరన్న కి నిద్ర రాలేదు. గుడిసె బయట వాన చినుకులు పడతా ఉండాయి. వాన బలంగా కురుస్తూ ఉండాది. గుడిసె మీద కప్పిన రెల్లు గడ్డి పైనుండి వాన నీళ్లు కురుస్తూ ఉండాయి. రంగమ్మ అతని ఎదురొమ్మ మీద సెయ్యి ఏసుకొని నిద్ర పోతా ఉండాది. ఈరన్నకు కుసాలుగా ఉండాది. రేపు సేన్లో టెంకాయ కొట్టి దుక్కి దున్నాల. దూరంగా ఎక్కడో గొండ్ర కప్పలు అరుస్తూ ఉండాయి. వాన పడితే కప్పలు బాగా అరుస్తూ ఉంటాయి. ఈ సమ్మచ్చర మయినా వానదేముడు సల్లగా చూస్తే సెనగి పంట ఫలసాయం బాగా వస్తుంది. ఎకరానికి ఇరవై మూట్లు వస్తే గానీ కొంచెం దుడ్డు అన్నా చేతికి వస్తుంది. పాపం రంగమ్మ ఎండి కడియాలు, ఎండి గాజులు కావల్ల అనింది . ' బంగారు కొనే దానికి మన తాహతు గాదంటే ఎండి అయినా కొనియ్యి మామ ' అంది. ఈ సారి సేనిక్కాయల పంట సేతి కొస్తే తప్పనిసరిగా పీలేటికి ఎల్లి ఎండి నగలు కొన్యాల. ఏదో సినిమాల్లో చూసిందంట , నల్లపూసల దండ , అది గావల్ల అని ఒక్కటే ఏడ్చు. అందుకే ఈ సారి ఇంకో రెండు ఎకరాలు రెడ్లది కౌలుకు తీసికొని సేస్తావుండాడు సేద్యం. మూడు ఎకరాల్లో పంట బాగా వచ్చిందంటే అదురుష్టమే !

అదేమి దురదృష్టమో , భగమంతుడు కన్ను తిరవలా !. పడినట్టే పడి వాన సుక్క కరువయింది . ఆకాసం ఎండి పోయి కారు మబ్బులు లేక కాలు తెగి పోయిన కోడి పుంజు లాగా గిల గిల తన్ను కొన్నట్లా ఉండేది . పల్లెల్లోని పెజలు పానాలు కళ్ళల్లో పెట్టుకోని ఆకాసం పైకి సూస్తా ఉండారు . వానలు బాగా పడితే పంట దిగుబడి బాగా ఉంటాదని , కొన్ని దుడ్లున్నా కళ్ళ చూడొచ్చు అని ఆస పడితే , దేముడు కళ్ళల్లో కారొప్పాడి కొట్టినాడు . ' వాన దేముడా ! వాన దేముడా ! ' అని గిన్నెల్లో వడ్ల గింజల్ని , రెండు కప్పల్ని పెట్టుకోని ఇంటింటా తిరిగి గింజలు అడుక్కొన్నారు దాసరొళ్ళు . పిడికెడు బియ్యము , లోటా నీళ్లు కప్ప దేవుళ్ళకు పోస్తే వాన దేవుడు కరుణిస్తాడంట . ఊరవతల ఉన్న గంగమ్మోరికి మొక్కు కొన్నారు. పొట్టెళ్ళను బలి ఇస్తామని. చల్లి చేస్తామని. మంచి మూర్తం చూసుకొని , అమ్మోరికి కుండల్లో నీళ్లు తెచ్చి , కడిగి, తానం చేపించి ,వేపాకులు కట్టి, పసుపు కుంకుమ పూస్తారు ఆరోజు. ఊర్లో వుండే ఒకాయప్పకు గంగమ్మ ఒంట్లోకి పూనకం వస్తుంది ఆ రోజు. అయ్యప్పకు నూటొక్క కడవలతో నీళ్లు పోస్తారు ఊర్లో ఉండే పెళ్లయిన అడోళ్ళు.పసుపు రాసి రాసి, కుంకుమ బొట్టు పెట్టి, ఏపాకు మండలు కట్టి ఆయప్పకు పూజలు సేస్తే , అమ్మోరు తల్లి ఆమెకు పూనకం బట్టి వానలు ఎప్పుడు పడతాయో సెప్పుతుంది. ఇది ఆ పల్లెలో ఎప్పటి నుండో వస్తున్న ఆచారం.

అదేమి గహచారమో ఏమో ఆరు నెలల నుండి ఒక్క సుక్క యినా వాన కురవలా. ఏసిన పంటలు ఎసినట్లే ఎండిపోయినాయి .ఎవరి ముక్కాల్లోనూ నవ్వు లేదు. ఎవరి కొంపలో జూసినా దరిద్రమే ! నూకలు కొనే దానికి గూడా డబ్బుల్లేవు. కూలి పని సేస్తామంటే ఒకరు గూడా పిలవడం లేదు. గవర్నమెంటోళ్లు కరువు పనులకు కోట్లు కోట్లు దుడ్లు ఇచ్చినారని పేపర్లో రాసినారంట. గాని మన కాడికి వస్తే గదా ఆ పనులు.

"ఆ కరువు పనులు మన కాడికి రావల్లంటే ఎన్ని రోజులు పడుతుంది మామా ?" అడిగాడు ఈరన్న ఊర్లో ఉన్న ఒక వార్తా పత్రిక చదువుతున్న పెద్దాయన్ని.

" అంతా దొంగ నా కొడుకుల్లా రంగన్నా ! సర్కారోళ్ళ కరువు పనులు మన కాడికి వస్తాయా? మద్యలో ఎంతో మంది నక్క నాకొడుకులు మింగేస్తారు దొంగ బిల్లులు పెట్టి. పదోపరకో పనులు మన కాడికి వచ్చేసరికి ఎన్ని సంవత్సరాలు పడుతుందో! అప్పటికి మన పిల్ల జల్లా ఆకలి సావులతో సచ్చి, ఏ కాకులకో, గడ్డలకో యిందు బోజనాలవుతాము . ఈరన్న.. మన బతుకులింతేరా ! మన బతుక్కుల్లో ఎన్నెల రాదురా! " పెద్దాయన కోపంగా యామేమో మాట్లాడతా ఉండాడు.

ఆ మాటలు విన్న ఈరన్న కు వల్లంతా మండ్ర గబ్బలు పాకి నట్లయింది. ఈ కుల్లు బోతు మనుషుల్ని , దగా పెపంచికాన్ని బూడిద జెయ్యాలని పిస్తా ఉండేది . గానీ తాను చేతకాని దద్దమ్మ . సదువు లేదు . దుడ్లు లేవు . సాహుకారి గాదు . భూముల్లేవు . గోవి గుడ్డ గూడా కొనేందుకు దుడ్లు లేవు. తూ .. ఎం బతుకో .. బిత్తల బతుకు .

షాద్దు షాడిసినాక పల్లిలో దండోరా ఏయించి నాడు ఊరి పెద్దాయన . షాద్దు గూకే నప్పటికీ ' అందరు రచ్చబండ కాడికి రావల్లోచే' అని ఆ దండోరా సారాంశం.

షాద్దు గూకింది.

ఒకరోక్కరు రచ్చబండకు వచ్చినారు. పల్లిలో యాభై ఇళ్లు ఉంటాయేమో ! మూడు నూర్ల మంది జనాలుంటారు పిల్ల పెద్ద ముసలి ముతక అందరూ కలిపి.

"యామి పెద్దాయన ? యామి ఎవహారం ? దండోరా ఎయిచ్చి నావంటు .." అన్నారు జనాలు.

అంతలో పెద్దాయన రచ్చ బండ మీదకు ఎళ్ళినాడు.

" అందరూ వచ్చేసినారా ? " అన్నాడు . వచ్చినారు పెద్దాయన. . కొన్ని కొత్త ముఖాలు గూడా కనబడి నాయి ఈరన్నకి . పక్క పల్లిలోని వాల్లు గూడా వచ్చినారేమో అనుకొన్నాడు.

"ఇప్పుడు నెప్పబొయ్యే ఇసయం జాగరత్తిగా ఇనుకోవల్ల. సమాచారం నుండి వానల్లేక కరువు బూతము మనల్ని పీక్కు తిని సంపతా ఉండాది. తాగ డానికి గంజి నిళ్లు గూడా కరువై పోతా ఉండాయి. మన పసులకు గడ్డి పోస గూడా దొరకల .ఇంక మనం ఆకలి సావుల్తో సావాల్సిందేనా ? మన బిడ్డలు అమ్మా అన్నం అని మొత్తుకొని ఏడవలసిందేనా ? అని నెప్పడం ఆపినాడు పెద్దాయన .

అందరి ముకాల్లో ధైర్యం కనబడతా ఉండాది. బతుకంటే నరకంగా అనిపిస్తా ఉండాది.

"ఎం సేయాలో సెప్పు పెద్దాయన ?" అన్నారు అందరూ ముక్తకంఠంతో .

"ఏమి లేదు .. మీరంతా ఒప్పుకొంటే ఓ ఇసయం సెబుతా .. మీరు కోప్పడ గూడదు. "

అందరు సరే అన్యాయక , ఉన్న ఇసయం సెప్పినాడు పెద్దాయన.

చాలా మంది కోపం వచ్చింది అయిప్ప ఆ ఇసయం సెప్పినాక. కొంత మంది పెద్దాయనను కొట్టడానికి పైకి లేచి నారు.

"ఏమిపో ! పెద్దాయనవు గదా అని ఊరకే వదిలేస్తా ఉండా ! వేరే వాడు అయింటే మెట్టిలో కొట్టే వాడ్ని " అన్నాడు ఒకాయన .

ఆ మాటలకు పెద్దాయన నొచ్చుకొన్నాడు ." నాకు తెలుసురా .. నీకు కోపం వస్తాదని. కర్ణాటక లోని ఒక ఊర్లో ఈ సంప్రదాయం ఉండేది. అది మనం చేస్తే ఎట్లాగంటాది అని సెప్పినా .." అన్నాడు పెద్దాయన. ఎట్టికేలకు మగాళ్లంతా ఒప్పుకొన్నారు . "మీ ఆడొళ్లను ఒప్పించుకోని రండి .. మల్ల కలుస్తాము " అన్నాడు పెద్దాయన.

ఈరన్న ఇంటికి చేరే సరికి అద్ద రాతిరి దాటింది . రంగమ్మ ఇంకా అన్న తినకుండా కాసుకోని ఉండేది. అన్నలు తిన్నాక జరిగిన ఇసయమంతా సెప్పినాడు ఈరన్న . ఇసయం ఇన్నాక రంగమ్మ కి శానా కోపం వచ్చింది.

"ఎంది .. పున్నమి రోజున ఆడొళ్లంతా బావి కాడ తడి బట్టలతో తానాలు చేసి , గంగమ్మ గుడి కాడ అద్ద రాత్రి గుడ్డలు లేకుండా బిత్తలతో గుడి సుట్టు ఏడు సుట్లు తిరగల్నా ? అసలు నేను ఒప్పుకోను మావా ? " అంది రంగమ్మ.

ఎలాగో బుజ్జగించు నాడు ఈరన్న .

పున్నమి రోజు రానే వచ్చింది.

ఆడోళ్ళంతా ఒక చోట సేరినారు. బావి కాడ కట్టు బట్టల్తో తానాలు చేసినారు.

అద్దరాత్రి అవతా ఉండాది. అందరు గుడి కాడ సేరి నారు. మగోళ్ళు ఎవ్వరు లేరు , రంగమ్మ కి భయం వేస్తాఉండాది. అమ్మోరికి పూజలు సేసినారు ఆడోళ్ళంతా . సాంబ్రాణి, అగరోత్తులు, వేప కొమ్మలు , వండిన అన్నం , గుమ్మడికాయలు అమ్మోరికి పెట్టినారు.

" వాన దేముడా! వాన దేముడా! సల్లంగ కురయాలి. నెరువులన్ని నిండాలి. సేళ్లన్న పండాలి. మా పిల్ల పాపలు, గొడ్లు గోద బాగా ఉండాలి" అని సుట్టు సేరి పాటలు పాడతా ఉండారు అమ్మ లక్కలు.

ఆడోళ్ళంతా ఏసుకొన్న గుడ్డలు తీసేసే దానికి గుడి మూలకు ఉరికి నారు.

అంతలో రంగమ్మ గట్టిగా అరసింది. " అమ్మల్లారా .. అక్కా .. సెల్లి ..గుడ్డలు ఇప్పడ్లు . ఇది మన మాన , మర్యాద కు సమ్మందించిన ఇసయం. తడి గుడ్డలతోనే అమ్మోరిని పూజ సేస్తాము రాత్రంతా .. "అంది గట్టిగ .

అందరూ రంగమ్మ సెప్పినట్లే అద్దరాత్రి దాకా పూజలు సేసి , అందరు ఇళ్ళకి ఎల్లి బారి నారు.

తెల్లవారినా రంగమ్మ ఇంటికి రాలేదు . ఈరన్నకి భయం వేసి రంగి .. రంగమ్మా అంటూ వెదికినాడు . ఎక్కడా రంగమ్మ జాడే లేదు.

ఊరి చివర దిగుడు బావిలో చూసినాడు. అక్కడ రంగమ్మ శవం కనబడింది. వంటి మీద నూలు పోగు గూడా లేదు. ఎవరో ఆమెను బలవంతంగా సెరిసి నట్లు వోళ్ళంతా గాట్లు , రక్తం ఉండాది . తన లుంగీ రంగమ్మ ఒంటికి చుట్టుకొని ఇంటికి తీసుకెళ్ళినాడు ఈరన్న.

చిన్న పిల్లోడిలా గుక్కిళ్లు పెట్టి ఏడ్చినాడు ఈరన్న.

పల్లెల జనాలంతా ఈరన్న గుడిసే ముందు చేరినారు.

'పాపం.. బిత్తలలో ఊరు తిరిగిందని అవమానంతో బాయిలో దూకింది రంగమ్మ" అని తలూ ఒక మాట అనుకొన్నారు జనాలు.

పిల్లా జల్లా , ముసలి ముతకా రంగమ్మ శవాన్ని జూసి ఏడుస్తూ ఉండారు.

రంగమ్మను పాడే మీద ఎక్కించి , పూలు జల్లుకొంటూ , ఊరవతల పూడ్చి పెట్టినారు అందరు కలిసి.

ఆ రాత్రి అంతా ఉరుములు మెరుపులలో వాన ఎడతెరిపి లేకుండా కురిసింది.

వృద్ధాశ్రమ ప్రారంభోత్సవంలో పాల్గొన్నాడు శేఖరం .ముందుగా చేసిన ఏర్పాట్ల ప్రకారం,అందరికీ అతనే స్వయంగా బట్టలూ,పళ్లూ ,పంచుతున్నాడు.వాళ్ళ కళ్ళలో ఎంతో తృప్తి.అంత పెద్ద వ్యాపారవేత్త.పెద్ద మనిషి.నేడు తమ కోసం వచ్చాడు.కొంత డబ్బు విరాళరంగా పంపిస్తేనే లేదా చెక్కు రూపంలో ఇస్తేనే సరిపోతుంది ,అదే గొప్ప సంఘ సేవ అనుకోకుండా ,స్వయంగా తానే

వచ్చాడు.అదీ కాక ఇంతసేపు అందరిలోనూ మామూలు వ్యక్తిలా కలిసిపోయి ఇంత ఓపికగా గడుపుతున్నాడు.గొప్ప మనిషి.అనుకున్నారు వాళ్ళలో వాళ్ళే.ఇంతలో శేఖరం ఫోన్ మోగింది.లిఫ్ట్ చేసి,ఆ సరితా,ఆ అర్థమైంది.వస్తాను.ఇక్కడ,నేను,అదే వచ్చేస్తాను.చెప్పి ఫోన్ పెట్టేశాడు.

అక్కడున్న వృద్ధులూ,వికలాంగులూ తమ అవసరాలూ,ఇబ్బందులూ,కష్టాలూ చెప్పుకుని తేలిక పడ్డారు.శేఖరం కూడా అన్నీ ఓ కాగితం పై రాసుకుని ,తన పి.ఎ కి అందజేశాడు.మళ్ళీ అతని ఫోన్ మోగింది.ఆ సరితా వస్తున్నా.చెప్పానుగా ఇది నాకు ముఖ్యమైన పనని.అర్థం చేసుకోకపోతే ఎలా చెప్పు.సరే,సరే,ఉంటాను.అంటూ అవతలి నుండి తన భార్య మాట మొదలు పెట్టలోపే ఫోన్ పెట్టేశాడు.ఇదిగో పి.ఎ .ఫోన్ స్విచ్ ఆఫ్ చేసేయి.ఇంకా మనం అనాధ శరణాలయం ,తర్వాత అన్నదానాల కార్యక్రమంలో పాలుగుంటే చాలు ఈ రోజుకి .తృప్తి పడుతుంది నా ఆత్మ.చెప్పాడు.తర్వాత మీడియా సమావేశం ముగించుకుని,కారులో ఇంటికి బయల్దేరాడు.ఇంటికి వెళ్తుండగా,ఫోన్ మోగింది.లిఫ్ట్ చేసి హలో పి.ఎ.చెప్పు.

సార్.మీ ఫోన్ కి చేస్తే అని ఏదో చెప్పేంతలోనే ,హలో,హలో ,సరే విషయానికి రా.ఇందాక మీరు మీడియా సమావేశంలో ఉండగా ,మీ పనిమనిషి ఫోన్ చేసింది అమ్మగారికి ప్లా ఫీవర్ రావడంతో హాస్పిటల్ కి తీసుకెళ్ళిందట.అని మళ్ళీ మరేదో చెప్పేంతలో .ఆ,అది సరే కానీ,ఆ విలేకర్లందరికీ డబ్బు కవర్లు ఇమ్మన్నాను.ఇచ్చావా.రేపు మన సేవా కార్యక్రమాలు న్యూస్ పేపర్ ఎడిషన్ ఫస్ట్ పేజీలో స్థాయిగా. అడిగాడు.ఆసక్తిగా.

మనీ కవర్లు ఇచ్చాను సార్.ఇద్దరు ముగ్గురు తప్ప అంతా తీసుకున్నారు.అలాగే మీ సేవ కార్యక్రమాలు కూడా యూట్యూబ్ లో పెట్టేయమన్నాను.అలాగే మనం నియమించిన నలభైమంది ఆక్రెడిటెడ్ వాటర్స్ .ఫేస్ బుక్ ,ట్విట్టర్ లలో మీ వీడియోలు,ఫోటోలు ఫోర్వర్డ్ చేశారు.మీ పేరుపై రక్తదానం లాంటివి నిర్వహించమని కూడా కొంతమందిని పురమాయించాను సార్.ఈ సారి మీకు ఆ ప్రముఖ పార్టీ వాళ్ళు, ఎం .ఎల్.ఎ టికెట్ మీ పాదాల దగ్గర పెడతారు. మీరు.హాపీ గా ఉండండి.చెప్పాడు పి.ఎ ఉత్సాహంగా.

సరే.ఉంటాను.అని ఫోన్ పెట్టేశాడు.అంతలోనే ఇల్లు రావడంతో దిగి,లోనకెళ్ళబోతుండగా, పనిమనిషి ఎదురోచ్చి అయ్యగారూ, అమ్మ గారూ, నేను ఇప్పుడే ఆసుపత్రికి వెళ్లొచ్చాం.అమ్మగారికి జ్వరం ఎక్కువవడంతో ఫిట్స్ వచ్చాయి.పాపిస్తోదాన్ని.నేనూ పనికి గంట ఆలస్యంగా వచ్చాను.తడి గుడ్డ పెడదామని తలుపు తీస్తే అమ్మగారు కింద పడిపోయి ఉన్నారు.వెంటనే డ్రైవరు ని పిలిచి ఆసుపత్రికి తీసుకెళ్లాం.నెలైన్,రక్తం ఎక్కించి,సూది మందు ఇచ్చి,తలకి కట్టు కట్టి ఇంటికి పంపేసారు.అని ఆమె చెప్తుండగానే –

సరి,సరే.నువ్వు వెళ్ళు.అని లోపలికి నడిచి వెళ్ళి,బెడ్రూం తలుపు తీసి,ఏమనుకుంటున్నావ్ నువ్వు.అన్ని సార్లు ఫోన్ చేయాలా.ఖర్చు.నేనెంత బిజీగా ఉంటానో తెల్సా.నీ బోడి జ్వరం కోసం నేను ఉన్న పళ్ళంగా వచ్చేయాలా.అయినా జ్వరం ఉంటే టాబ్లెట్ వేసుకుని పడుకోవాలి.ఇలా అటూ,ఇటూ తిరిగి ఫిట్స్ తెచ్చుకొని కింద పడిపోయి దెబ్బలు తగిలించుకోవాలా.నీకు

ఏమైనా జరిగుంటే నాకు ఎంత చెడ్డ పేరు.భార్యని పట్టించుకోలేదని మీడియా నాపై వార్తలు రాస్తుంది.తెలుసా.అడిగాడు అసహనంగా.

ఆ మాటలకి,ఆమె కన్నీరు తుడుచుకుంటూ,బయట పెద్ద సంఘసంస్కర్త.కానీ ఇంట్లో భార్యని భోజనం చేశావా అని కూడా అడగని మనిషి.అవును. నాకు సేవ చేస్తే ,నాకు సాయం చేస్తే,ఏ మీడియా కవర్ చేస్తుంది.సోషల్ మీడియా ఎందుకు పట్టించుకుంటుంది.యూట్యూబ్ లో వీడియోస్ ఎవరు పెడతారు.అని మనసులో అనుకుని,అలా కోపం తెచ్చుకోకండి..నేను ఫోన్ చేసింది నా జ్వరం పెరిగిందనో ,మిమ్మల్ని రమ్మని పిలవడానికో కాదు.మీ ఫోన్ కి బదులు కంగారులో నా ఫోన్ పట్టికెళ్లిపోయారు,అది చెప్పదామనే.కష్టమే అయినా,ఆ నీరసంతోనే మన హాల్ వరకూ నడిచి వచ్చి , లాండ్ లైన్ లోంచి ఫోన్ చేశాను.మీ ఫోన్ లో కాల్స్ రిసీవ్ చేసుకోవడమే కానీ,కాల్స్ చేద్దామంటే పాస్వర్డ్ అడుగుతోంది.అలా హాల్ వరకూ నాలుగు అడుగులు వేయగానే, నీరసంతో కళ్ళు తిరిగి, కొంచెం పిన్స్ వచ్చి కళ్ళు తిరిగి పడిపోయానండి.

అయితే?ఫోన్ మరిచిపోతే మాత్రం ఏం కొంపలు మునిగాయని.

అలా కాదండి.పార్టీ పెద్ద ఎవరో డెల్లి నుండి హఠాత్తుగా వచ్చారట.మీ ఎం.ఎల్.ఎ టికెట్ గురించి మాట్లాడాలట.తాజ్ హోటల్ లో గంట వరకే ఉంటారట.మీరు వదిలివెళ్లిన ఫోనుకి మాటి ,మాటికీ చేసి అదే చెప్పారు.అందుకే నేనే ఒంట్లో బాగాలేకున్న లేచి,మీకు ఫోన్ చేశా.మీరు వినకుండా, సరే సరే అని,తర్వాత స్విచ్ ఆఫ్ చేసేశారు.మీ పి.ఎ నెంబర్ కలవలేదు.చెప్పిందామె.

ఆ మాటలు విన్న శేఖరం కాళ్ళ కింద నేల రెండడుగులు కిందకి క్రుంగిపోయినట్లైంది.ఓ క్షణం నిశ్చలంగా చూస్తుండిపోయాడామె వంక.ఇంతలో అతని ఫోన్ మోగింది.

ఆ, పి.ఎ . చెప్పవయ్యా.

సార్.ప్రముఖ పార్టీకి మీరు ఇన్నా ఛూసేవ చేసినా, మనం ఎన్నో సేవా కార్యక్రమాలు చేసినట్టూ ,చేస్తున్నట్టూ బిల్డ్ ఇచ్చినా,మీకు ఎం.ఎల్.ఎ. టికెట్ ఇవ్వలేదు సార్.ఆ రంగనాథానికే ఇచ్చారు.పైగా మీకు ఫోన్ చేస్తే లిఫ్ట్ చేయలేదట.చేయగా,చేయగా మీ శ్రమితి ఎత్తారట. మీ లాండ్ లైన్ కి చేస్తే మీ భార్య గారికి బాలేదనీ,అయ్యగారికి తెలిసినా రాలేదన్నట్టుగా మీ పనిమనిషి పీనుగు చెప్పిందట.ఆ విషయమే మన కార్యకర్తలనడగగా,ఎప్పుడూ నా కుటుంబాన్ని మీ కోసం వదిలేశా,వదిలేస్తా అంటారని ,రంగనాథ్ గారు మాత్రం నా కుటుంబాన్ని ఎలా ప్రేమిస్తానో అలా నా నియోజకవర్గ ప్రజల్ని కూడా చూసుకుంటా అంటారని చెప్పారట.దాంతో, ఈ వచ్చిన వాడు , పై కమాండ్ కి ఇంట గెలవలేని వాడు రచ్చ ఎలా గెలుస్తాడు.పదవి కోసం,కుటుంబాన్ని పక్కన పెట్టినవాడు,పదవి వచ్చాక పార్టీకి విధేయుడిగా ఉంటాడని నమ్మలేం.విలువలు ఉన్నవాడికే టికెట్ ఇస్తే మంచిది అన్నట్టు రిపోర్ట్ ఇచ్చాడట.అలాగే మనం ఇప్పటికీప్పుడు వేరే పార్టీలో చేరి టికెట్ అడగలేం.ఇండిపెండెంట్ గా నిలబడితే,ప్రముఖ పార్టీ

ప్రభంజనం ముందు,మనకి ఊపోసిద్ కూడా రాదు. చెప్పడంలో నిల్చున్నచోటే కూలబడ్డాడు శేఖరం.

మన రూంలో దెయ్యం ఉండడం కంటే కూడా భయంకరమైన విషయమేంటో తెలుసా? మన పక్క రూంలో దెయ్యం ఉండడం...

అర్ధరాత్రి గం.1:30 లు.

నేను ఇంకా మర్నా గుహలోనే సిద్ధాంత బాబా ముందు కుర్చుని ఉన్నాను. బాబా గారు చేసే ఈ క్షుద్ర పూజ మధ్యలో ఆపకూడదని, ఒకవేల అలా చేస్తే మన చుట్టూ ఉన్న రాక్ష్షక శక్తులు ఇంకా శక్తివంతంగా అవుతాయని ముందే ఓ బాబా శిష్యుడు చెప్పడంలో నేను చిన్న శబ్దం కూడా చెయ్యకుండా కుర్చుని ఉన్నాను.

బాబా మెళ్ళగా కళ్ళు తిరిచి నా వైపు చూశాడు.

ఆయన కళ్ళలోకి చూడగానే ఏదో తెలియని ధైర్యం వచ్చినట్టు అనిపించింది. బాబా తనకి ఇరువైపులా ఉన్న ఇద్దరు శిష్యులకి సైగ చెయ్యడంతో, వాళ్ళలో ఒకరు పక్క గదిలో ఉన్న కుండ లోంచి రాగి చెంబుతో నీళ్ళు తీసుకొచ్చిచ్చారు. ఆ నీళ్ళు నేను తాగిన వెంటనే, రెండో శిష్యుడు నా వంక చూసి జరిగింది చెప్పమన్నట్టుగా కళ్ళలో సైగ చేశాడు.

నేను నిదానంగా చెప్పసాగాను..

‘స్వామి, నేను ఒక బ్యాచలర్‌ని. ఒక నెల క్రితం హైదరాబాద్‌కి ఉద్యోగం చెయ్యడానికి వచ్చాను. డబ్బు అంతంత మాత్రమే ఉండడంతో ఆదా చెయ్యడానికి షేరింగ్ రూం తీసుకుందామని వెతకసాగాను. అప్పుడే నాకు కాళికా నగర్‌లోని వనిత విలాస్ గురించి తెలిసింది. ఆ రూంలో దెయ్యం ఉందన్న పుకార్లు విన్నా కూడా, పట్టించుకోకుండా రూం అత్యంత చవకగా దొరికిందనే ఆనందంతో అక్కడికి సామానుతో షిఫ్ట్ అయ్యాను. అసలే నిర్మానుష్యమైన కాలని. ఒక కిలోమీటర్ రేడియస్ వరకు జనాలు పట్టుమని పది మంది కూడా ఉండరు. షిఫ్ట్ అయిన పది రోజుల వరకు అంతా సవ్యంగానే జరిగింది.

కాని....

అ రోజు అమావాస్య.

రాత్రి గం.10:30 లకి నేను చికెన్ బిరియాని తిని, మిగిలిపోయిన ఎముకలని కిచెన్‌లో ఉన్న డస్ట్ బిన్‌లో పారేసి వచ్చి నడుము వాల్చే టైంకి కిచెన్ నుంచి పెద్దగా ఒక శబ్దం వినిపించింది. వెళ్ళి చూసేసరికి డస్ట్ బిన్ కింద పడి, ఎముకలన్నీ నేల మీద చిందర వందరగా పడి ఉన్నాయి. ఏ ఎలకో చేసిన పని అయ్యుంటుందని విసుగ్గా డస్ట్ బిన్‌ని నిలబెట్టి, ఆ ఎముకలన్నీ అందులో వేసి వచ్చి పడుకున్నాను. పడుకున్న పది నిమిషాలకి మళ్ళీ కిచెన్ నుంచి పెద్దగా శబ్దం వినబడడంతో నేను ఒక్క ఉదుటన వెళ్ళి చూసాను. ఈ సారి డస్ట్ బిన్ కింద పడి ఉండనప్పటికీ, లోపల ఉండాల్సిన ఎముకలన్నీ చుట్టుపక్కల చిందర వందరగా పడి ఉన్నాయి. నాకేం అర్థం కాలేదు. చెత్త ఎత్తకుండానే తిరిగి వచ్చి పడుకున్నా, కాని నిద్ర మాత్రం తెల్లవారేంతవరకు పట్టలేదు.

మొద్దు నిద్దరపోయి లేచే సరికి మధ్యాహ్నం మూడయింది. ఏదైనా ఉద్యోగం వెతుక్కుందామని బయటకి వెళ్ళాను.

నిరాశలో రాత్రి రూంకి తిరిగి వచ్చి, బోజనం చేసి, ఇళ్ళు మొత్తం చిమ్మి, చెత్తని ముందు రాత్రి పడి ఉన్న ఎముకలలో సహా డస్ట్ బిన్ లో వేసి వచ్చి పడుకున్నాను. నిద్రలోకి జారుకునే సమయానికి వంట గదిలోని ట్యాప్ లోంచి నీళ్లు పడుతున్న శబ్దం వినపడింది. బద్ధకంగా లేచి వెళ్ళి నళ్యా తిప్పొచ్చి పడుకున్నాను. మళ్ళీ ట్యాప్ లోంచి నీళ్లు పడుతున్న శబ్దం వినపడింది. వెళ్ళి నళ్యాని గట్టిగా తిప్పి ఆపేశాను. పొద్దున ప్లంబర్ కి చూపించాలనుకుని పడకేశాను. నిద్ర పట్టిన అరగంటకి కిచెన్ నుంచి మళ్ళీ గట్టిగా ఒక శబ్దం వినబడేసరికి ఉల్లిక్కిబడి లేచాను. వెళ్ళి చూసేసరికి డస్ట్ బిన్ లోని చెత్త రూం నిండా పడి ఉంది. ఒక పది నిమిషాల పాటు అసలే అర్థం కాలేదు. నిద్రకు రాం రాం చెప్పి మెళ్ళగా కిచెన్ ని శుభ్రం చేద్దామని నడుం బిగించే సరికి, బెడ్ రూం నుంచి ఏదో గట్టిగా పేలిన శబ్దం వినపించింది. వెళ్ళి చూసేసరికి ట్యూబ్ లైట్ పగిలి గాజు పెంకులు కింద పడి ఉండడం కనబడింది. ఇక ఆ చీకటి గదిలో నుంచుని అసలు ఆ ట్యూబ్ లైట్ ఎలా పేలిందో అని ఆలోచిస్తూ ఉండగా కిచెన్ లోని ట్యాప్ నుంచి నీళ్లు పడుతున్న శబ్దం వినపించింది. మెళ్ళ మెళ్ళగా కిచెన్ లోకి వెళ్ళి వణకుతున్న చేతులలో ట్యాప్ కట్టేశాను. గుండె వేగంగా కొట్టుకోసాగింది. ఇంకో చిన్న శబ్దం విన్నా గుండె ఆగి చచ్చిపోతానేమో?! అని అనిపించింది. ఓ పదిహేను నిమిషాల నిశబ్దం తర్వాత మెళ్ళగా హాల్ లోకెళ్లి, లైట్ ఆన్ చేసి సోఫా పై పడుకున్నాను. నిద్ర పట్టేసరికి మళ్ళీ తెల్లవారిపోయింది. లేచేసరికి సాయంత్రం అయిపోయింది.

రాత్రి అవుతున్న కొద్దీ ఒంట్లో వణుకోస్తోంది. వెంటనే ఆ ఇంటి నుంచి బయటపడాలన్న ఉద్దేశంతో సామానులన్నీ సర్దేసుకుని ఇంటి బయటకొచ్చాను. రాత్రి పూట మా విధిని చూడడం అదే మొదటిసారి. చుట్టూ చీకటి. ఒక్క మనిషి కూడా కనపడట్లేదు. పొద్దున్న కాళికా నగర్ నుంచి సిటీకి గంటకో ఆటో వెళుతుంది. రాత్రి కూడా ఏదైనా దొరకొచ్చొన్న ఆశలో రోడ్ మీద నుంచుని ఎదురు చూడసాగాను. ఎంత సేపయినా ఏ ఆటో రాకపోయేసరికి తిరిగి రూంకి వచ్చేసాను. రూంలో అడుగుపెట్టిన దగ్గర నుంచి ఆ ఇంటి మీద ఉన్న పుకారులన్నీ నాకు గుర్తురావడంతో చెమటలు పట్ట సాగాయి. దెయ్యాలు కేవలం మూడనమ్మకమని నాకు నేను సర్ది చెప్పుకుని, జరిగినదంతా మర్చిపోయి, హనుమాన్ చాలీసా గట్టి గట్టిగా చదవసాగాను. ఒక ఆరు-ఏడు లైట్లు చదివాక ఏదీ గుర్తు కాలేదు. అప్పుడే నాకు టాయిలెట్ లోంచి వాటర్ ఫ్లష్ అవుతున్న శబ్దం వినపడింది. అది విన్న మరుక్షణమే బాత్ రూం నుంచి నీళ్ళు పారడం గమనించాను. వెళ్ళి చూసేసరికి పవర్ తిప్పి, అందులో నుంచి నీళ్ళు బయటకి పారడం చూశాను. కిటికీలన్నీ గట్టి గట్టిగా కొట్టుకోవడంతో నేను ఆ ఇంటి నుంచి బయటకు ఒక్క అదాటున పరుగు తీసి తప్పించుకోచ్చాను. ఇంట్లోంచి అడుగు బయట పెట్టగానే నాకు ఒక అమ్మాయి గొంతులో భయంకరమైన నవ్వు భీకరంగా వినపడింది. మళ్ళీ నాకు ఆ ఇళ్ళు కాదు కదా, కాళికా నగర్ దరిదాపులకి కూడా వెళ్ళే ధైర్యం లేదు స్వామి... అని చెప్పి నుదుటి మీద పట్టిన చెమటని కర్చిప్ తో తుడుచుకున్నాను.

‘మంచి పని. ఇక మీదట ఎప్పుడూ అటు వైపు వెళ్ళకు. నీకీకనుంచి ఏం కాదు.’ అని ఆ సిద్ధాంత బాబా నాకు ధైర్యం చెప్పారు.

‘కాని, నేను బయటపడినా, నా సామానులన్నీ ఆ ఇంట్లోనే ఉండిపోయాయి స్వామి. వాటిని తీసుకుందామని తెల్లారే వరకూ వేచి ఉండి, జన సంచారం కాస్త మొదలైన తర్వాత వెళ్లి తలుపు తెరిచే ప్రయత్నం చేశాను. కాని ఎంత ప్రయత్నించినా ఏ తలుపు తిరుచుకోకపోవడంతో నేను బయటి ఆగిపోవాల్సివచ్చింది. అలా చీకటి పడిందో లేదో, ఇంటి తలుపులు బార్లా తిరుచుకున్నాయి. లోపలికి వెళ్లడానికి నాకు ధైర్యం చాలలేదు. మీరే ఏదో ఒకటి చేసి నా సామాన్లు నాకు దక్కలా చేయి స్వామి’ అంటూ

బ్రతిమాలసాగాను.

‘దెయ్యాలు పలురకాలుగా ఉంటాయి. మోహిని..కామిని..పిశాచి..రక్త పిశాచి.. మొదలైనవి. వీటన్నిటిలో అరుదైనది శంఖిణి. శంఖిణి దెయ్యాలు పగ పట్టవు కాని, వాటి స్వభావం ఏడిపించడం. ఆట పట్టించి, నిద్ర పోనివ్వకుండా, మనశ్శాంతి లేకుండా మానసిక చిత్రవధ పెట్టడం వీటికి సరదా. నువ్వు ఇక్కడికి వచ్చి నుంచి పని చేశావు. ఇప్పుడే ఆ ఇంటికి మనం వెళ్ళి, ఆ శంఖిణిని ఆ ఇంటి నుంచి తరిమేద్దాం పద...’ అని సిద్ధాంత బాబా చెప్పడంతో నాకు ఎక్కడ లేని ధైర్యం వచ్చినట్టు అనిపించింది.

తెల్లవారుర్నూము గం.3:30 లు.

మేము ఇంటికి దగ్గరగా రాగానే, ఇల్లు మమ్మల్ని లోనికి ఆహ్వానిస్తున్నట్టుగా తలుపులు బాగ్లా తెరుచుకున్నాయి . లోపలికి వెళ్ళగానే స్వామిజీ హాల్లో కూర్చుని, బొగ్గుతో ఓ నక్షత్రం ముగ్గు వెయ్యసాగారు. వెంటనే ఆ ఇద్దరు శిష్యులూ, ఒకరు కిచెన్ లోకి, మరొకరు బెడ్ రూంలోకి వెళ్లి చిన్న చిన్న బొగ్గు ముక్కలతో ఓ గుండ్రని ముగ్గు వెయ్యసాగారు. ఒక్కసారిగా ముగ్గురూ బిగ్గరగా మంత్రాలు చదవడం మొదలెట్టేసరికి అన్ని తలుపులూ, కిటికీలు ఒక్కసారిగా మూసుకుపోయాయి. వాళ్ళు చదివే ఆ మంత్రాలకేమో, ఇంట్లోని అన్ని లైట్లు మిణుక్కు మిణుక్కు మనసాగాయి. అన్ని రూంల నుంచి గట్టి గట్టిగా శబ్దాలు వినబడసాగాయి. వస్తువులన్ని కింద పడి, అద్దాలు పగిలి, అన్ని ట్యాప్ ల నుంచి నీళ్ళు ప్రవహించసాగాయి. చుట్టూ ఇన్ని జరుగుతున్నా ముగ్గురూ మంత్రాలు చదవడం మాత్రం ఆపలేదు. అప్పుడే, ఒక ఆడగొంతు ఏడుపు వినపడింది. ఆ ఏడుపు భయంకరంగా మారుతున్న కొద్దీ వాళ్ళ మంత్ర ఉచ్చారణ మరింత తీవ్రం అవసాగింది. నేను వినే ఈ శబ్దాలకి నా చెవులకి చిల్లు పడుతుందేమో? అని అనిపించింది. వెంటనే నా చెవులని చేతులతో గట్టిగా మూసేసా.

‘శంఖిణీ, వెళ్ళిపో.... ఈ ఇళ్ళు వదిలి వెళ్ళిపో....’ అంటూ గట్టిగా ఎర్ర కళ్ళతో బాబా అరిచేసరికి ఇళ్లంతా ఒక్కసారిగా శాంతమైపోయింది.

లైట్లు అన్నీ ఒక్కసారిగా వెలిగాయి. ట్యాప్ ల లోంచి నీళ్లు కారడం ఆగిపోయింది. ఇంత ప్రశాంతంగా నాకు జీవితంలో ఎప్పుడూ అనిపించలేదు.

‘వెళ్ళిపోయింది. ఇక మళ్ళీ శంఖిణి ఇక్కడెప్పుడూ రాదు. నువ్వు ఇక్కడ ఇంక ఏ చీకూ చింతా లేకుండా ప్రశాంతంగా ఉండొచ్చు.’

అని చెప్పేసరికి నేను గట్టిగా ఊపిరి పీల్చుకున్నాను.

ఇది జరిగిన కొన్ని రోజులకు-

మధ్యరాత్రి గం.12:00 లు.

బాబా తన ఇద్దరి శిష్యులతో మర్నా గుహల్లో కూర్చుని తీక్షణంగా పూజ చేసుకుంటూ ఉండగా పక్క గదిలో కుండ పగిలిన శబ్దం విని ఒక్కసారిగా ఉలిక్కి పడ్డారు...
